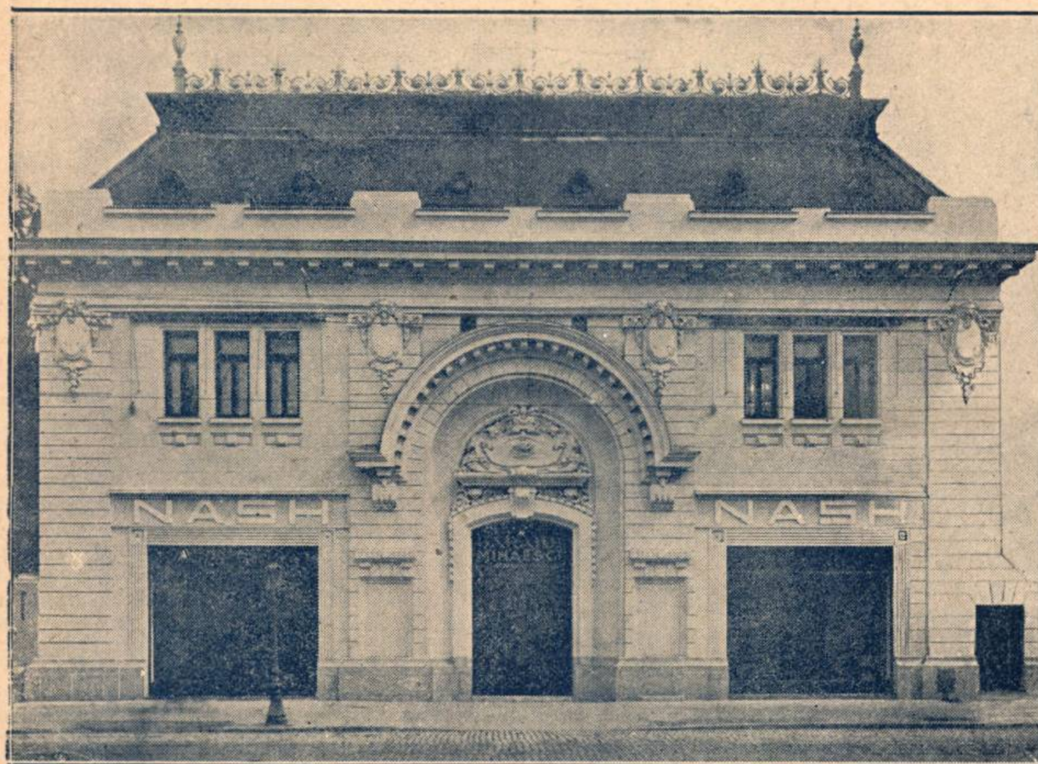

Expoziția C. H. Mihăescu

Expoziția din Bulevardul Brătianu 44 (fostă propr. Marghiloman)

Cu zi ce trece cerințele omenirei cresc, pe toate tărâmurile. Ai nevoe să lucrezi mai mult, să știi mai multe și mai ales să fii mai mobil. Vedem trenuri din ce în ce mai iuți, avioane din ce în ce mai sigure și mai mari, dar mai ales automobile din ce în ce mai solide, mai economicoase, mai puternice mai nervoase, mai bine arcuite și mai confortabile. Ne minunăm adesea de numărul crescând al firmelor și expozițiilor de automobile. Dar dacă am cugeta nițel la economia de timp, la posibilitatea de a ajunge iute și sigur în atâtea unghere a orașelor sau a țării vom găsi că la noi numărul mașinilor este infim de mic și comparându-ne cu alte țări nu avem decât o medie de una la nouă sute, pe când în America de ex. avem una la șapte.

Pentru acei pe care chestia automobilistică îi interesează vom da câteva detalii despre una dintre cele mai bune mărci ce se găsesc astăzi în București.

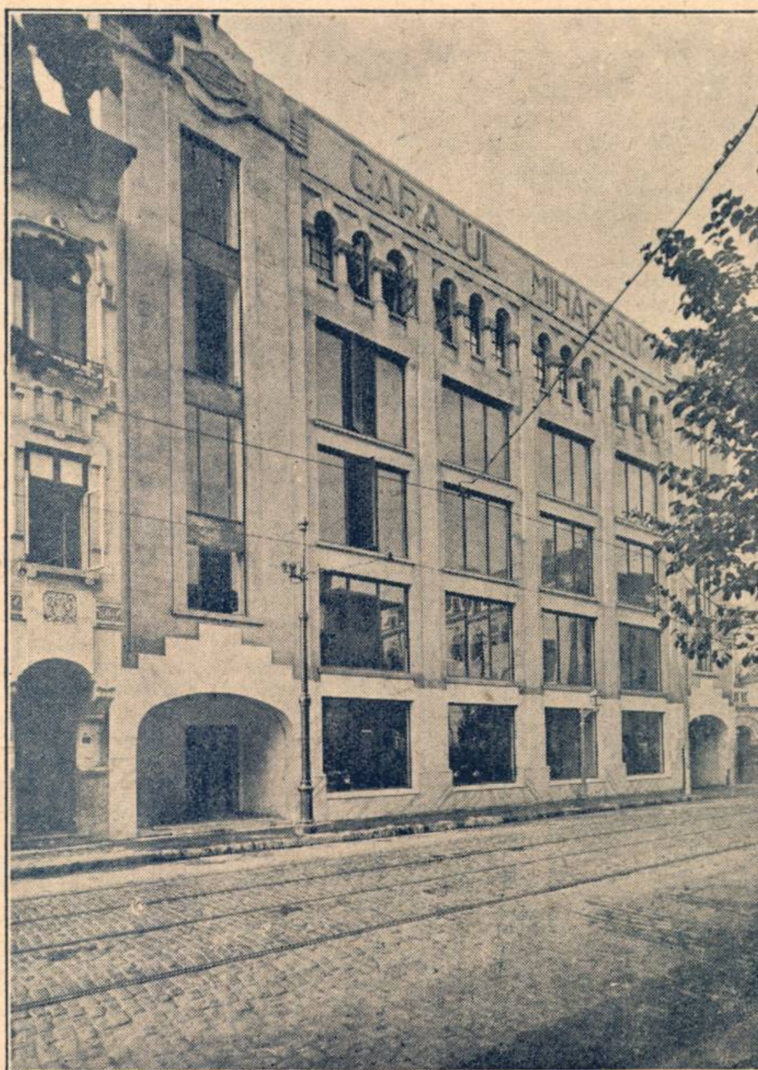
Trecând pe B-dul Brătianu vom fi izbiți de o expoziție sobră în linii drepte și elegante: e expoziția C. S. Mihăescu a Automobilelor **Nash.**

Această marcă este astăzi în deobște cunoscută. S'a impus singură în toate țările și este ambiția tuturor celor cari doresc o mașină serioasă, puternică, elegantă și eftină. Nu cu linii extravagante cu performanțe de recorduri, nu colori izbitoare și cu reclame gălăgioase a știut să-și croiască drumul spre supremația acestei industrii. Printr'o muncă titanică, printr'o concepție largă și constantă d l C. W. Nash, începând dela simplu lucrător a ajuns director al uzinelor Buick unde a creat tipul de 6 cilindri. Apoi după ce a fost și președintele lui General Motor a creat uzinele lui și în cele cinci ce le are astăzi și cu un capital de nouă miliarde jumătate lei cu circa 15.000 lucrători și sute de ingineri stă în fruntea constructorilor de automobile. Motoarele lui cu 7 paliere cu supape în cap, cu dublă aprindere cu motorul inclinat cu caroserii de o eleganță simplă și totuș cu toate cerințele confortului modern, crează o mașină ce te uimește.

La noi domnul C. S. Mihăescu, pricepând pe deplin serviciile ce le aduce celor cari doresc a cumpăra o mașină de clasa celei de sus n'a pregetat o clipă să facă orice sacrificii spre a o scoate în evidență.

Prin biurourile centrale ce s'au mutat de curând în B-dul Brătianu No. 44 unde se află și expoziția în care se poate vedea în permanență un stock impozant al întregei game de mașini **Nash,** prin garajul și atelierul din Cobălcescu, splendid montat cu mașini de precizie, cu atelierele de tapițerii și de Duco, cu impozantul depozit de piese de schimb prin garajul din Str. Dr. Felix și Sergiu, prin sucursala din Str. Valter Mărăcineanu, această marcă este perfect reprezentată.

Nimic nu lipsește acelor ce-i sunt clienți: Serviciul prompt, conștiincios, un personal competent și specializat stă în permanență la dispoziția lor căci a căuta să rămâi prietenul lor este unul din secretele succesului.

Garajul C. S. Mihăescu

Strada Cobălcescu No. 45

Poveste de Crăciun

de

Max şi Alex. Fischer

COPIILOR mici, — după cum se ştie — decât să se folosească de picioare, le place mai mult să meargă de-a buşilea. Uneori, merg în genunchi. Li se întâmplă chiar să se târască pe pântece. Lucrul ar părea deci curios. Riri a isbutit să-şi rupă ghetele.

E adevărat că nimic nu se uzează mai degrabă ca ghetele. Oamenii calici, reuşesc să păstreze o pereche de mănuşi mai mult timp. Ei nu le poartă decât câte una. Dar niciodată nu s'a văzut omul, oricât de econom, care să se plimbe pe stradă, cu o gheată în picior, ţinând pe cealaltă, elegant, cu vârful degetelor.

In dimineaţa asta de Decembrie, tatăl lui Riri a rostit sentenţios: „Riri, ghetele tale au început să se tociască. Ţine şapte franci Să te duci să-ţi cumperi altele, nouă”.

In prăvălia cismarului, Riri, cu mutra serioasă, s'a căţărat pe scaun.

— De şevrou, mititelule? Ce număr porţi? 32, de bună seamă?

— Da, domnule.

Cismarul începe să mute puţin nasturii unei perechi de „32”, care să se potriviască lui Riri perfect, pe picior. Tânărul client se apropie de uşe. O vitrină de cofetărie peste drum, îi atrage luarea aminte. Galantarul geme de bunătăţi. Pe o fâşie de pânză, silabiseşte:

Azi 24 Decembrie mare expoziţie de daruri pentru Crăciun.

Riri stă cu privirea aţintită, de câteva clipe, la un cogeamite pachet de zaharicale. Ce asociaţie de idei scapără în mintea lui? Priveşte gheata mititică din mâna cismarului.

Riri se dezinteresează de pachetul cu zaharicale. Admiră acum un Vasilache uriaş,

făcut din zahăr. Şi îndată, — dece oare? — privirile lui trec din nou, cu melancolie, dela măreţul Vasilache, la gheata mică.

Deodată pare că ia o hotărâre.

— Mi-e teamă, domnule, că ghetele pe care le-am încercat, o să mă strângă.. Dacă mi-aţi da mai mari?

Impăciuitor, negustorul trage în picioarele lui Riri o pereche „33”. Riri vrea însă ghete mai... ample, atunci, să încercăm 34? Riri declară că şi acestea îl supără la călcâiu. 35, 36, 37. Piciorul îi ese din ghetele prea largi. Parcă ar avea corăbii în picioare. Dar nu e încă mulţumit.

— La drept vorbind, băeţele, nu pot să-ţi dau un număr mai mare. N'ai să mai poţi ridica piciorul de jos!

Dârz, Riri afirmă:

— Ce zăpăcit sunt! Mi se pare c'am uitat să vă spun. Nu sunt pentru mine... sunt... pentru tata. Daţi-mi, mă rog, numărul cel mai mare pe care-l aveţi.

II.

Crăciunul.. Domnul Moş Crăciun, cu pipa 'n gură, se plimbă pe acoperişuri, după cum obicinueşte în fiecare an, în seara aniversării sale. El lucrează cu grabă. S'a gândit de multe ori la ipoteza că, profitând de împrejurări, un glumeţ de prost gust, s'ar amuza strigând „foc”. Fără ghete, nenumăraţii lui protejaţi, mici de-o schioapă, dac'ar fugi în stradă, cu picioarele goale, ar risca să capete guturai.

D. Moş Crăciun şi cei doui secretari ai săi, se opresc în faţa fiecărui coş de pe acoperiş. Primul secretar răsfoeşte repede

un carneţel, apoi şopteşte: „Raymond, patru ani”, sau Olga, şase ani”. Al doilea secretar, după cum pronumele e de genul masculin sau femenin, scoate îndată din tolbă o păpuşe sau un Vasilache.

D. Moş Crăciun a vizitat până acum, în seara asta, şapte mii opt sute patruzeci şi cinci de hogeacuri. Trecu şi al şapte mii opt sute patruzeci şi şaselea acoperiş şi privi pe coş. O pereche de ghete stau aliniate, la gura sobei. Dar d. Moş Crăciun rămâne cu totul uimit. Sunt ghete de om mare!

— Ai greşit, fără îndoială certă d. Moş Crăciun pe secretarul său. Nici unul dintre clienţii mei nu locueşte aici.

— Pe cartea de adrese, răspunde secretarul, stă totuş scris: „Riri, şase ani”.

Lui Moş Crăciun poţi să-i spui, că cifra 24 erată dimensiunea corsetului care se potriveşte unei domnişoare de 8 ani. Va crede. Poţi să susţii morţiş, în faţa lui, că 36 e numărul unei cămăşi scrobite, care vine de minune oricărui tânăr de 25 de ani. Iţi va răspunde: „Se poate, nu ştiu”. Dar asupra capitolului încălţămintei, competinţa lui se afirmă, de netăgăduit. In timpul meseriei sale, a avut prilejul să vadă o grămadă de ghete! El nu va confunda niciodată ghetele box-calf cu cele snow-boots, tocurile Louis XV, cu tocurile englezeşti. Ar greşi adresa, negustorul care-ar încerca să-i vândă ghete cu talpa „bătută în cue”, în loc de „cusută”.

Privi, încă odată, perechea, ce i se înfăţişa într'o umilă postură de ghete fără stăpân.

— Ghetele astea nu sunt ale unui copil, zise el. Sunt numărul 47.

Trase câteva fumuri din pipă şi nu-şi ascunse nemulţumirea:

— Ştiţi ce groază mi-e să văd articolele de cismărie goale... Ştiţi deasemeni că n'am obiceiul să dau daruri persoanelor în vârstă... Ce e de făcut?... Ce încărcătură!..

III

Riri a petrecut eri, o seară destul de neplăcută. I-a fost teamă, tot timpul, ca tatăl său să nu-l certe c'a cumpărat o pereche de ghete ce nu pot fi întrebuinţate, şi să nu-l silească să se ducă să le schimbe imediat, la cismar.

Când l-au întrebat:

— Ei bine, Riri, iţi vin bine ghetele cele noui?

— Da, tată. Valeu! Valeu!.. Mi-a intrat ceva în ochiu. Mă doare! Uf, cum mă doare!..

Mai târziu iar l-au întrebat:

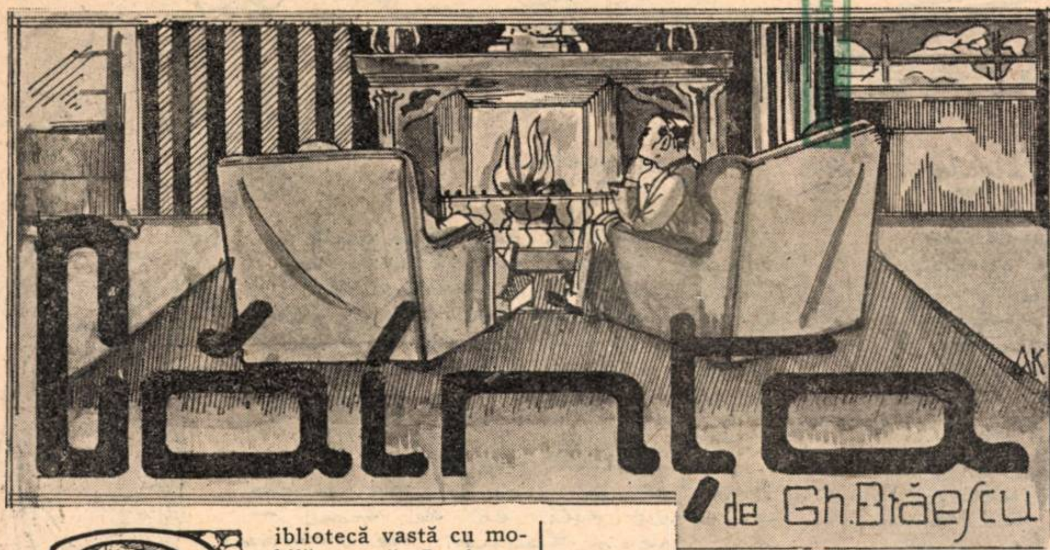
— Unde sunt ghetele? Nu vrei să ni le arăţi odată?

— Mă duc să le aduc, tată... Oh!... m'am izbit la genunchiu. Vai!.. ce rău mă doare.

Riri a visat, în noaptea aceea, cel mai frumos vis cu putinţă. Se făcea că vede ghetele prietenilor lui. Ele erau toate foarte mici. Aveau în ele săculeţe de nimic cu bonboane, sau câte-un Vasilache pipernicit. Dânsul însă, avea o pereche de ghete mari de tot, ghete de uriaş, ghete vaste cât o casă, şi în care încăpeau trei sau patru cofetării întregi, şi câteva magazine cu jucării!

De cinci minute, Riri s'a trezit. Stă la cumpănă între două dorinţe deopotrivă de plăcute: să admire îndată surprizele ce-l aşteaptă; sau să continue a se desfăta cu atracţia lor, dela cald, de sub plapomă. Dar curiozitatea învinge repede. Sare din pat. Aleargă până în dreptul căminului.

Chipul lui Riri exprimă o evidentă desamăgire. Cu emoţie, şi-a vârât mâna într'o gheată, apoi în cealaltă. Ce să facă el cu asemenea daruri? Din gheata dreaptă, a scos o pipă de spumă de mare, puţin afumată. In gheata stângă, d. Crăciun, a lăsat politicos, ca amintire a trecerii lui pe aci, un pachet de tutun, pachetul său de tutun, început.....

Bibliotecă vastă cu mobilă severă. Intr'o sobă mare de formă franțuzească, arde un foc ce moare, jucându-se în flacări albăstrui deasupra jarului aprins. Un lampader de bronz filtrează o lumină slabă. Doi bărbați, unul tânăr, neastâmpărat, copie fidelă a celui bătrân răsturnat pe canapea, stau de vorbă ca doi prieteni.

— Hai, tată. Plimbarea are să-ți facă bine.

— Ninge.

— Nu-i frig... Uite cum umblă săniile.

— Tu nu știi, de Crăciun nu ies niciodată.

— Iartă-mă. Mi s'a urât plimbându-mă prin casă.

— Du-te.

— Nu vreau să te las singur.

— Iți mulțumesc dar tovărășia bătrânilor e plicticoasă... Ascultă-mă, nu-ți vreau răul, ia pe Nina.

— Nu mă 'nsor.

— E fată deșteaptă.

— Vorbește mult.

— Cântă la pian.

— Adio liniște.

— Face versuri.

— Adevărată catastrofă.

— Ce proști sunt bărbații când au dinți albi și părul negru și cât regretă că n'au știut să-și trăiască viața, după ce li s'au înnegrit dinții și le-a albit părul!... Insoară-te măi băete, ascultă-mă pe mine...

— D-ta știi, tată, ce a exclamat Chamfort?

— Nu.

— Tot așa insista tată-său pe lângă dânsul să se însoare și exasperat, într'o zi i-a răspuns:

Pourquoi nous marier
Quand les femmes des autres
Se laissent si peu prier
Pour être aussi les notres!

— Just, știu, ai să ai destule amante. Dar îți trebue o femeie. Una singură contează, aceea care ți-a presărat neprevăzutul în monotonia de toate zilele, puțină lumină, puțină fantezie, dramă sau comedie, sau care ți-a lăsat amintire o floare sau o lacrimă.

— Vreau un buchet întreg.

— Din tot buchetul fătul meu, parfumul unei singure flori te îmbată. Ia seama să nu pățești ca mine.

— Ce ți s'a întâmplat, tată... Nu știu nimic din viața ta și aversiunea ce-ți inspiră Crăciunul nu mi-am explicat-o nici până azi... Ai suferit?

— Cât nu-ți poți închipui...

— Trăim ca frații, de ce nu mi-ai spus?

— Mi-a fost rușine.

— Atunci e grav.

— Prostia e iremediabilă. Nu este om, care să nu aibă în trecutul lui o pată pe care ar dori s'o șteargă și îi este cu neputință.

Eram tânăr, voinic și frumos ca tine. Eșisem doctor. Mă instalasem de bine, de rău, dar n'aveam clientelă. Plătiam greu chiria. Puținul ce câștigam îl cheltuiam cu femeile, cari mă iubeau degeaba: mese, plimbări, zile onomastice... Pe atunci nu era încă obiceiul ca amanta să-ți strecoare pe sub masă portofelul ei...

— Eu n'aș suferi niciodată.

—E numai chestiune de formă. Fie că ți-i dă la dancing, ori că-ți numără banii la tribunal, tot femeia plătește. Orice ar spune romancierii, amorul se cumpără ca și bomboanele din comerț: plătești sau te plătește o femeie. Fericirea și morala sunt în raport cu mijloacele de cari dispunem pentru satisfacerea nevoilor costisitoare ce ne-am creat și cu anii cu cari dulcineea ne-a încărcat conștiința.

— Ai devenit sceptic... Acum văd cât ai suferit.

— Da, e adevărat am suferit mult... Cum îți spuneam, eram sărac. Țineam o servitoare la toate, roșie la față, de par'că ținea două felii de sfeclă lipite de umerii obrajilor. Era îngrozitoare — dar nu mă puteam scăpa de ea, pentrucă nu-i plătisem leafa. Freca și spăla toată ziua... Odată, era tot așa la Crăciun, ningea cu fulgi mari și pe stradă lunecau săniile împrăștiind veselie cu clopoțeii lor. Pela răspântii, vânzători răgușiți oferiau trectorilor bomboane, jucării și bilete de loterie, la tot pasul: „La întâiu Ianuarie tragerea! Pentru un leu, un milion! Incercați-vă norocul!"...

Am cumpărat un bilet. Urcându-mă la mine, prin ce miracol de economie nu știu, am găsit luminat, cald în casă și masa pusă: mâncare de Crăciun, cu sarmale și cârnați de purcel, așezate pe șervețel curat, cu sticluța de vin roșu lângă codrul de pâine bine prăjit, cum știa că-mi place mie.

M'au trecut lacrămile. N'aveam decât un bilet de douăzeci de lei în toată casa. Am vrut să i-l dăruiesc, dar mi-am adus aminte că o să vină factorii, gardistul, coșarul și obicinuiți să ne jenăm numai de oamenii pe cari nu-i cunoaștem, i-am dăruit în loc de douăzeci de lei, biletul de loterie ce cumpărasem la scară. Ține Mario, i-am zis, să-ți fie cu noroc... Ei, ce crezi?...

— A câștigat.

— Lotul cel mare, un milion dragă, ai mai pomenit?

— Norocul ei...

— Ghinionul meu monșer. Am luat-o de nevastă... A fost maică-ta. A murit după ce te-a născut Am trăit împreună un an de zile. Nu știu dacă am schimbat două vorbe. Găsiam masa pusă și o curățenie să te oglindești oriunde te întorceai. N'a tocmit servitoare dar nu știam nici când scutură, nici când gătește... Crăciunul e pentru mine o pedeapsă și când aud clopoței de sanie, îmi vine nebunie.

— Ești nervos...

— Mă mustră conștiința. M'a rugat să ne plimbăm cu sania... Era prima oară când mă ruga ceva. Purta în ochi, atâta dragoste umilită, că n'am putut suferi nedreptatea de care mă simțeam vinovat și în loc să mă plec să-i cer iertare, am refuzat-o cu brutalitate, aruncându-i în obraz, că numai slugile se plimbă de Crăciun cu sania.

— Ooo!.... Cum ai putut?!

— Iartă-mă, în locul ei.

— O tată!

— Ii cer necontenit iertare. In amintirea ei, iarna, de Crăciun, plimb la șosea câțiva copii săraci, în sanie.

Și ea, sărmana, era bună și neștiutoare ca un copil.

A murit uitându-se în ochii mei, fără să bănuiască răutatea oamenilor.

Tăcu. In casă părea mai întunerec. Focul se stinsese. Plângeau amândoi.

Daruri de Crăciun

Bate crivăţul în uşe,
Focul moare sub cenuşe,
— Zina aripa şi-a 'nchis..
Cine vine prin zăpadă
Floare albă, să te vadă
Şi să-ţi puie 'n suflet mladă
De lumină ş de vis?

La fereastră iarna-şi ţese
Horbotele mici şi-alese
— Daruri pentru cei săraci..
Dacă intră geru 'n casă
Să te prindă ca 'ntr'o plasă,
Şi te ia şi nu te lasă, —
Floare albă, ce te faci?

Care mână dă de-oparte
Vălul negru ce desparte
Ochii noştri omeneşti
De lumina ce răsfaţă
Până dincolo de viaţă?
Iată, — Dumnezeu e faţă
Şi de-l cauţi îl găseşti!...

... Darnicul în bucurie
N'o să-ţi poată da şi ţie
— Oricât este el de bun, —
Nici vre-o haină de pomană,
Nici umila, biata hrană:
In odaia ta sărmană
N'o să intre Moş Crăciun!

Mâine, — alţii, pasă-mi-te, —
Despre jucării primite
Multe vor avea de spus...
Floare albă, tu poţi spune:
„Moş Crăciune, Moş Crăciune,
„Tu mi-ai dăruit, — minune, —
„Dragostea pentru Isus!..."

George Silviu

Crăciun modern

— Petrecere frumoasă, domnilor! Petrecere frumoasă, doamnelor!

Sunteţi în sărbători acum, — şi îndreptăm urarea noastră caldă spre căminul vostru, pe care-l dorim, în zilele acestea, luminat de raze. Am răspuns invitaţiei trimisă de voi, prieteneşte, şi înfăşuraţi în blănuri în sania care gonia pe drumuri, în ritm de cai năvalnici, cu sunete sglobii de clopoţei, am străbătut oraşul de la un cap la altul. Ningea, şi se roteau fulgii deasupra noastră ca un roi de fluturi din luna lui April, iar străzile păreau tapisate cu vată, pentruca paşii omenilor şi tălpile săniilor şi potcoavele cailor să nu tulbure tihna Domnului, care ospătează cu îngerii la masă.

Iar casele şi stradele păreau un decor alb, rusesc, evocator de 'ntinderi nesfârşite, evocator de stepe. Şi oamenii căpătau înfăţişări de eroi din romanele ruse, — mujici cu bărbi inculte, burjui patriarhali, cari eri şi-au sângerat robii la scară şi cari astăzi îi sărută, pătrunşi de fiorul mistic al cucernicei zile.

Sania a tras cu noi la scară şi uşile s'au deschis largi. In prag a înflorit zâmbetul trandafiriu al doamnei şi au luminat ochii blajini ai domnului:

— La mulţi ani!

Urări spuse nu numai din vârful buzelor, ci din adânc de inimi. Şi o glumă care e cuminte şi care trezeşte un râs neprefăcut.

In sala de mâncare tronează bună-starea şi bunul gust. In jurul mesei, amfitrionii şi musafirii. Tacâmuri albe.

Domnii s'au descheiat la haină, doamnele îşi fac, îmbujorate, vânt. O cucoană sentimentală s'a lăsat invitată de două ori, şi a început apoi cu un tremur uşor:

Tu care eşti pierdută
In neagra veşnicie,
Stea dulce şi iubită
A sufletului meu...

Când s'a întunecat? — că n'am băgat de seamă!

A trecut vremea pe nesimţite, cu vorbe, glume, cânt. Paharele au fost umplute în multe rânduri. A mai fost servită, odată, masa. Şi-au mai fost aduse, de două ori, cafele.

Focul duduie în cămin. Afară ninge. S'au aprins felinarele. Şi iată că o luminiţă clipeşte la un geam.

Steaua!

Steaua sus răsare
Ca o taină mare...

Cântaţi, copii... Aşa... Să li se dea şi lor un franc şi-o bucată de cozonac.... Să se bucure şi ei, că astăzi e Crăciunul...

Petrecere frumoasă, domnilor! Petrecere frumoasă, doamnelor!

Am pornit pe drumul amintirilor. Astăzi nu ninge, nu roesc în aer fulgii de nea ca un stol de fluturi în luna lui April, nu sunt stradele vătuite pentruca paşii oamenilor şi tălpile săniilor şi potcoavele cailor să nu tulbure tihna Domnului, care ospătează cu îngerii la masă.

Ne-a poftit pentru astăseară, la un restaurant din centru, familia Popescu. Am luat masa după ce am consultat menu-ul redactat franţuzeşte. Am bârfit şi ne-am plictisit straşnic. Domnul Popescu a făcut o scenă doamnei, fiindcă doamna se uitase alături la un maior.

Şampania ne-a produs dureri de cap.

Mai târziu au fost depărtate vreo două mese şi, pe locul rămas liber, au charlestonat un tânăr cu-o matroană şi un domn gras cu-o tânără cocotă.

Făceam sforţări să ne convingem că azi e sărbătoare, că în seara aceasta e Crăciunul.

Pe urmă, la geamul aburit, licări o lumină.

Steaua!

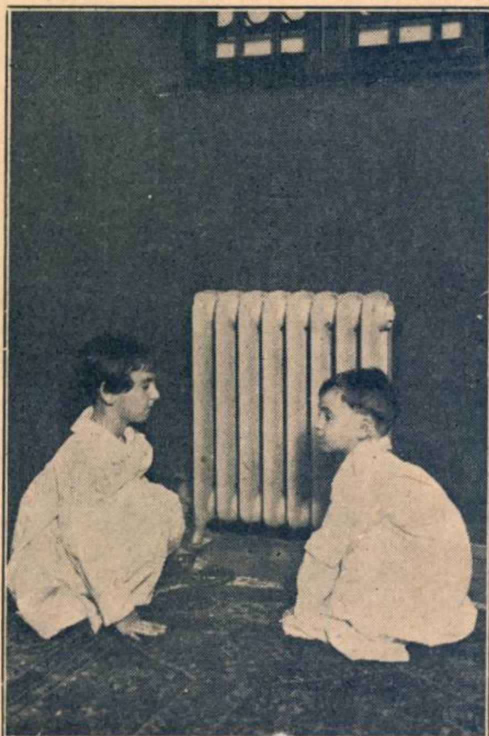
Steaua sus răsare
Ca o taină mare...

Un chelner îi alungă pe vestitorii celui ce s'a născut la Betleem, în iesle. Şi copiii se duc mai departe. Jazzul urlă drăceşte. Ne plictisim de moarte.

Ne plictisim de moarte...

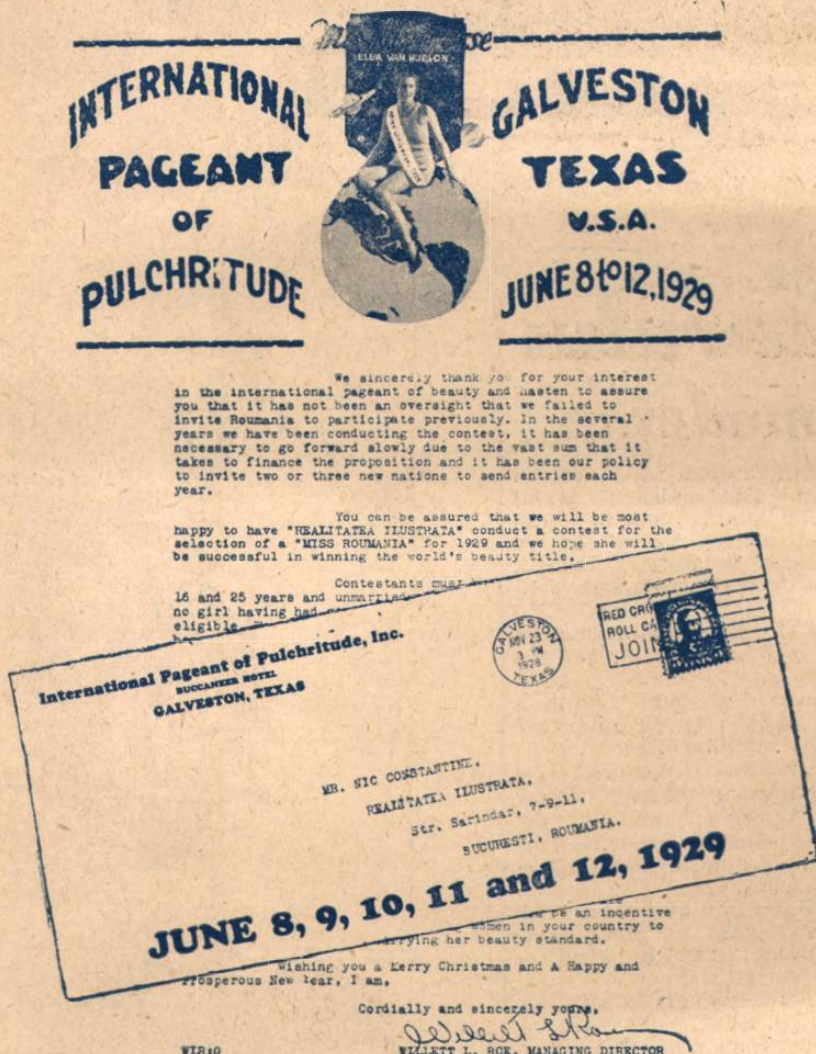
Aşa cum nu ne plictisiam altădată. Aşa cum n'am dori să vă plictisiţi dumneavoastră.

ION PAS

CRĂCIUNUL MODERN: Copiii îşi aşează ghetele în faţa... caloriferului

„Realitatea ilustrată" este autorizată să aleagă pe „Miss România"

INTERNATIONAL PAGEANT OF PULCHRITUDE

GALVESTON TEXAS U.S.A.

JUNE 8 to 12, 1929

We sincerely thank you for your interest in the international pageant of beauty and hasten to assure you that it has not been an oversight that we failed to invite Roumania to participate previously. In the several years we have been conducting the contest, it has been necessary to go forward slowly due to the vast sum that it takes to finance the proposition and it has been our policy to invite two or three new nations to send entries each year.

You can be assured that we will be most happy to have "REALITATEA ILUSTRATA" conduct a contest for the selection of a "MISS ROUMANIA" for 1929 and we hope she will be successful in winning the world's beauty title.

Contestants must ... 16 and 25 years and unmarried ... no girl having had ... eligible ...

... be an incentive ... women in your country to ... raising her beauty standard.

Wishing you a Merry Christmas and A Happy and Prosperous New Year, I am,

Cordially and sincerely yours,

WIR:G

WILLETT L. ROE, MANAGING DIRECTOR

International Pageant of Pulchritude, Inc.
BUCCANEER HOTEL
GALVESTON, TEXAS

GALVESTON NOV 23 3 PM 1928 TEXAS

RED CR... ROLL CA... JOIN

MR. NIC CONSTANTINE.
REALITATEA ILUSTRATA.
Str. Sarindar, 7-9-11.
BUCURESTI, ROUMANIA.

JUNE 8, 9, 10, 11 and 12, 1929

In luna Octombrie, când „Realitatea Ilustrată" a luat iniţiativa concursului de frumuseţe, am publicat că se oferă un premiu de 50.000 lei câştigătoarei, şi că eventual o vom trimite la un concurs internaţional de frumuseţe.

Ne-am ferit atunci de a anunţa în mod categoric că vom alege pe **„Miss România"** şi că aceasta va pleca să se ia la întrecere cu celelalte frumuseţi din lume, pentru titlul de „Miss Universum", pentrucă deşi aveam nădejde că vom fi invitaţi în America, nu puteam anticipa, atâta vreme cât nu ne venise o confirmare din partea lui „International Pageant of Pulchritude" adică a „Asociaţiei Internaţionale pentru cultivarea frumuseţii".

In ziua de 24 Octombrie a. c. noi am trimis la Galveston următoarea scrisoare:

„Prea onorate domn,

România este o ţară întinsă, care cuprinde 17.000.000 locuitori şi ocupă un loc de frunte printre ţările din orientul Europei. Deaceea ne-am simţit mâhniţi, când la cele două concursuri anuale, care au avut loc la Galveston — din iniţiativa şi sub patronajul dv. — n'aţi binevoit să invitaţi şi ţara noastră.

In meleagurile noastre, sunt munţi înalţi şi câmpii întinse, sunt isvoare limpezi şi păduri nepătrunse. Aici trăeşte un popor viguros şi tânăr, care acum îşi asimilează cuceririle civilizaţiei.

In România— cel puţin după cum spun toţi câţi ne-au vizitat ţara, — trăesc cele mai frumoase femei, după cum în Italia se găsesc cei mai frumoşi bărbaţi. Şi deoarece şi noi socotim că frumosul este singurul scop al vieţii, vă rugăm d-le preşedinte, să binevoiţi ca la viitorul concurs internaţional de frumuseţe, să admiteţi printre concurente şi pe cea mai frumoasă fată din România.

Noi, conducătorii revistei „Realitatea Ilustrată", am întocmit un juriu, alcătuit din persoane proeminente ale vieţii culturale şi artistice dela noi şi — dacă veţi binevoi să acceptaţi cererea noastră — vom trimite la data hotărâtă, în America pe aceea pe care o vom alege.

Vă rugăm să ne comunicaţi şi toate condiţiunile, pe care trebue să le îndeplinească participantele la concursul internaţional de frumuseţe.

Rămânem ai dv. etc."

La 14 Decembrie a. c. am primit din Galveston următorul răspuns:

„Galveston, Texas, 23 Noembrie 1928.

„Realitatea Ilustrată" str. Sărindar 12, Bucureşti, (Rom.)

Cu multă plăcere am primit scrisoarea dv. din 24 Oct., împreună cu numerele din revista ilustrată pe care mi-aţi trimis-o.

Vă suntem sincer recunoscători pentru interesul ce-l arătaţi „Marelui concurs internaţional de frumuseţe" şi ne grăbim să vă asigurăm că din partea noastră n'a fost o scăpare din vedere faptul că până acum n'am invitat România să participe la concurs. A fost nevoie, în anii aceştia de când am luat iniţiativa concursurilor, să mergem mai domol, pentrucă finanţarea proectului nostru cere sume mari de bani, şi în consecinţă am hotărît ca în fiecare an să invităm alte două-trei naţiuni care să participe la concurs.

Vă asigurăm că suntem foarte fericiţi ca revista „Realitatea Ilustrată", să organizeze concursul pentru alegerea unei „Miss România" pe anul 1929, şi vă urăm ca această aleasă a dv. să dobândească titlul de „Frumuseţe a lumii".

Concurentele trebue să aibă vârsta între 16—25 ani, şi să fie nemăritate. Nu se admit în nici un caz tinerele, care au la activul lor o experienţă scenică sau cinematografică, şi nici acele care din frumuseţea lor şi-au făcut profesiune, adică sunt manechine în vreun magazin, coriste sau baletiste.

Noi aici judecăm luând în consideraţie tot atât frumuseţea feţii cât şi graţia şi farmecul personal al concurentelor şi ne-ar fi foarte plăcut ca şi juriul dv. de selecţionare să aibe aceleaşi criterii de apreciere.

Pentru participarea la festivităţile oficiale de aici, sunt de trebuinţă trei costume şi anume: Un costum de sport, sau de stradă, un costum de plaje tricou) şi o rochie de seară.

Comitetul nostru de organizare ia asupră-şi toate cheltuelile necesare pentru concurentă, şi însoţitoarea sau însoţitorul ei, din momentul ce aceştia părăsesc portul Havre (Franţa) şi până când sosesc îndărăt în acest port.

Vaporul cu care vor călători concurentele europene, paquebotul francez **„Gouadeloupe"**, pleacă din Havre în ziua de 9 Mai 1929 şi soseşte aci la 31 Mai. La întoarcere concurentele vor pleca cu vaporul **„La Salle"**, în ziua de 16 Iunie.

De îndată ce regulamentele tipărite ne vor fi predate de către tipografia noastră, vă vom expedia mai multe exemplare prin poştă. Dar principalele condiţiuni vi le-am înşirat mai sus.

Binevoiţi a ne comunica prin poştă, pe când credeţi că se va termina concursul dv. şi „Miss România" va fi aleasă. Este foarte important să faceţi în aşa fel ca de îndată ce alegerea s'a făcut, să ne expediaţi vreo duzină de fotografii, în diferite poziţii, a acelei candidate care a reuşit, spre a le putea distribui, diverselor servicii fotografice din întreaga Americă.

Este neîndoios că pentru ţara dv. acest fapt va constitui o reclamă dintre cele mai eficace.

Doi conaţionali de ai dv. domiciliaţi actualmente la Galveston, d-nii C. Detmar, 3907 Avenue M. şi George Vasilescu din 2419 Avenue L. m'au vizitat de îndată ce s'a anunţat prin presa locală dorinţa dv. de-a participa la concurs. Şi amândoi s'au oferit să ajute cu tot ce le stă în putere, ca o „Miss România" să ajungă cu bine la noi.

In afară de premiul în bani care se ridică la o sumă de 5.000 [1]) dolari, câştigătoarea la concursul internaţional, primeşte un trofeu de argint, de mare valoare, titlul de „Miss Universum" precum şi oferte pentru carieră scenică sau de film, ceeace înseamnă multe mii de dolari, dacă eventual câştigătoarea primeşte angajamentele. Câştigătoarea din anul trecut, a strâns până acum, numai din apariţiile ei pe scenă, vre-o 25.000 [2]) dolari.

In timpul şederii lor în America, concurentele sunt întreţinute în mod princiar, şi chiar călătoria trebue să fie o ispită atrăgătoare, pentru sute dintre tinerele din ţara dv., care să se prezinte şi să-şi încerce norocul la dobândirea titlului de „Miss România".

Dorindu-vă sărbători fericite şi un an nou prosper rămânem ai dv. devotaţi."

(ss.) WILETT L. ROE
Director executiv

Condiţiunile comunicate de d. Roe — după cum pot vedea cititorii — sunt identice cu cele pe care le-am stabilit şi noi [3]).

Juriul concursului nostru, luând cu satisfacţie cunoştinţă de ele, îndeamnă din nou pe toate româncele frumoase, să trimită fotografiile lor, pe adresa redacţiei revistei „Realitatea Ilustrată", str. Sărindar No. 12, spre a invita apoi personal pe candidatele care îndeplinesc condiţiunile, la alegerea definitivă.

Mamele care au fiice frumoase au datoria să-şi prezinte fetele la concursul nostru, spre a nu avea să-şi reproşeze că au îndepărtat norocul copiilor lor.

[1]) Circa 800.000 lei.
[2]) Circa 4 milioane lei.
[3]) Vezi „Realitatea Ilustrată" No. 48 din 15 Decembrie cor.

Naşterea Mântuitorului

în concepţia filosofiei moderne

IN FIECARE an, când răsună din nou vechea şi minunata poveste a naşterii lui Isus, — în preajma Crăciunului,— sufletele noastre sunt de două ori emoţionate. Noi, cei mai în vârstă şi mai „înţelepţi", ştim: lucrurile nu se petrec astfel pe lume. Nu există stele vagabonde care să rămână apoi de-asupra unor colibe sărace, nu există nici cei trei regi sfinţi şi înţelepţi din ţara lui Soare Răsare, care să aducă prinosul evlaviei lor Mântuitorului lumii, abia născut, din ceruri nu vin îngeri, vestind marea „Pace peste oameni", pentru care omenirea a suspinat veacuri întregi.

Şi totuş se aşterne peste această legendă, care ne-a luminat Crăciunul copilăriei noastre, o strălucire de neasemuit şi o măreţie misterioasă, cum numai poveştile le pot avea, poveştile, care poate nu au fost niciodată reale, dar vor fi totdeauna adevărate, „miturile" acelea, în care trăeşte ultima rămăşiţă a celor ce oamenii visează şi nădăjduiesc, şi care tocmai de aceia vor dura veacuri şi sute de veacuri, pribegind prin toate civilizaţiile umane sau au pribegit, atunci când încă nu exista nimeni, care să le transcrie, ci erau spuse şi cântate doar de profeţi şi cântăreţi.

Legenda naşterii Mântuitorului a pribegit şi pe vremea lui Isus, cum trecuse prin lume şi altădată, cu multe sute, multe mii de ani, mai înainte.

Speranţă veşnică a unei umanităţi apăsate şi sdrobite, transmisă câteodată asupra vreunui erou, sau căpetenie de războinici sau asupra unui rege al gândirii, altădată pusă pe seama unui prinţ sau dictator, dintr'un sentiment de servilă supuşenie, măgulit cu titlul de mântuitor.

Cercetări serioase au văzut de mult din evanghelii, că legenda naşterii lui Isus, chiar făcând abstracţie de minuni şi îngeri, stele pribege şi magi, nu e arătată printr'o însuşire de fapte realmente petrecute. Istoria reală nu cunoaşte nici ea precis un recensământ al populaţiei provinciilor romane făcută pe timpul lui Augustus, de asemeni nu cunoaşte confirmare omorîrei celor 40.000 prunci, care dacă s'ar fi întâmplat într'adevăr, istoria nu l'ar fi trecut sub tăcere.

Noul Testament ştie însă foarte bine că Isus a fost născut ca orice alt om. Aşa spune apostolul Paul (către romani 1, 3) că Isus se trage din seminţa lui David, adică ştie că tatăl lui era un urmaş al lui David (după cum o scrie şi apostolul Luca 2, 4). El mai spune (Gal. 4, 4) că fiul lui Dumnezeu, — şi el numeşte astfel pe Isus, — s'a născut din femeie (ca orice om) şi pus sub lege (ca orice evreu).

Din evanghelii se vede, că nici concetăţenii săi din Nazareth, nu ştiu ceva despre naşterea supra-naturală a lui Isus (Mar. 6, 3, Mat. 13, 55), ci după cât se pare nici rudele sale (inclusiv mama sa!) atunci, când imediat după ce Christ apare în faţa masselor mari, îl aduc înapoi şi cred (sau spun) că „nu e în toate simţirile" (Mar. 3, 21).

In sfârşit vechile cronologii ale Noului Testament arată, că trebue să fi existat odată vremea, când Isus putea fi arătat drept strănepotul lui David, după tatăl său Iosef. Dacă Isus nu ar fi fost fiul său, ce rost ar fi avut aceste cronologii? Evident că astăzi amândouă aceste cronologii sunt corectate.

Aceia a lui Luca (3, 23) prin introducerea cuvintelor: „După cum se crede" („Isus era fiul lui Iosif, după cum se credea"), aceia a lui Matei prin aceia, că spune: Iacob a zămislit pe Iosif, omul Mariei, din care s'a născut Isus, aşa numitul Christ".

Incă de multă vreme se bănuise, că, exact ca în paragrafele precedente, fusese şi aci scris: Iosif a zămislit pe Isus"; deoarece manuscrise se deosibiau ciudat unele de altele, ceeace e totdeauna un semn că în locul acela s'a corectat ceva.

O dovadă sigură nu s'a avut însă niciodată, până când s'a găsit pe Sinai o veche evanghelie siriană, care în locul acela sună:

„Iosif, cu care era logodită Maria, fecioara, a zămislit pe Isus".

Nu, poveştile acestea nu redau exact faptele şi aparţin lumii minunate a mitului.

Să aruncăm o privire în viaţa şi preschimbările, petrecute în această lume.

Ştim prin apologetul Justin, din secolul al II-lea, o altă variantă a legendei despre naşterea lui Isus, iar printr'o evanghelie apocrifă, ea a ajuns în tradiţie, repetată în multe tablouri ale pictorilor medievali. După ea Isus nu s'a născut într'un staul, ci într'o peşteră şi încă Justin a atras de pe atunci atenţia asupra asemănării, pe care Isus o capătă în felul acesta cu zeul Mithras, care pe vremea sa fusese idolatrizat tot ca un mântuitor şi în legenda căruia apare pentru prima oară peştera. Scrierea aceia apocrifă e interesantă însă şi din alte puncte de vedere. Ea e dată drept o „Carte a lui Iacob", fratele lui Isus.

După povestirea naşterii şi creşterii Mariei, la care se referă toate tablourile reprezentând mai târziu „Viaţa Fecioarei", urmează căsătoria ei cu Iosif şi naşterea lui Isus. După cum spune şi Luca, Isus a fost născut în drum spre Bethlehem, când trebuiau părinţii lui să se înscrie în noul recensământ. Maria simţind că i-a venit ceasul îi spune lui Iosif.

„Şi Iosif a găsit acolo o peşteră, ducând-o înăuntru, aşezând pe fii săi (cari aici sunt mai mari decât Isus şi sunt dintr'o primă căsătorie a acestuia) lângă ea şi mergând să caute o moaşe, în împrejurimile Bethlehemului. „Eu însă Iosif (aici vorbeşte deodată Iosif) umblai încoace şi încolo, mă uitai la bolta cerului şi o văzui stând liniştită, privi în văzduh şi îl văzui stând încremenit şi păsările cerului nemişcate, mă uitai la pământ şi văzui o strachină, cu muncitori în jurul ei, cei cari mâncau nu mâncau, iar cei cari vroiau să ducă ceva la gură, nu duceau nimic la gură, ci toate chipurile lor erau îndreptate în sus.

Şi iată, oi erau aduse şi rămaseră locului, ciobanul îşi ridică mâna în sus, pentru a le bate, iar mâna sa rămase nemişcată în aer, şi mă uitai la apa râului şi cum berbecii întindeau boturile spre ea, şi nu au băut — şi deodată toate începură să meargă mersul lor firesc.

Şi iată o femeie se scobori de pe munte şi îmi spuse.

— Omule, unde te duci? Şi eu îi vorbi: Caut o moaşe evreică. Şi ea îmi răspunse: Eşti dintr'ai lui Israel? Şi eu i-am răspuns: Da! Ea însă îmi vorbi: şi cine e aceia, care naşte în peşteră. Iar eu i-am spus: logodnica mea. Şi ea îmi vorbi: Nu e soţia ta? Şi eu i-am spus: E Maria, care a fost crescută în templul Domnului, şi eu mi-am ales-o de soţie, şi cu toate acestea nu e femeia mea, ci a conceput dela Sf. Duh. Şi vorbi moaşa: E adevărat? Atunci vorbi Iosif ei (povestirea sare deci aici din nou la persoana treia): Vino şi vezi! Atunci ea merse cu el şi ajunseră la peşteră. Şi iată, un nour luminos umbrea peştera. Atunci moaşa vorbi: Azi sufletul meu este înălţat, deoarece ochii mei au văzut ceva minunat; se născuse mântuirea lui Israel.

Şi îndată se iroşi nourul din peşteră şi străluci o lumină mare din peşteră, aşa încât ochii noştri nu au putut-o suferi. După o clipă lumina se iroşi şi se văzu copilul, şi veni şi luă sânul mamei sale Maria. Moaşa strigă atunci şi zise: Ziua de azi, e o zi mare pentru mine, fiindcă am văzut această nemaiauzită minune".

Atunci veni Salome (ruda Mariei) şi când auzi despre minune, nu crede ci cere o dovadă pentru dovedirea virginătăţii Mariei. Aceasta i se dă, dar spre pedepsirea bănuelii sale, îşi pierde o mână. In urma rugăminţii ei plină de remuşcări, i-se dă mâna înapoi.

Dintr'o asemenea relatare se vede, cum creşte legenda, şi anume în frumos şi firesc, cum şi în urât şi apolegetic. Urât e faptul, că legenda, pentru a face dovada minunii, se apropie cât mai straşnic şi mai indecent de mersul evenimentelor. Frumoasă şi mare e legenda, cum în ceasul naşterii Mântuitorului, întreaga natură îşi ţine răsuflarea cum clipa e subliniată în veşnicia vremii, o legendă pe care Selma Lagerlöf, a adâncit-o interior cât mai mult, în ale sale „Legende despre Christ".

Dar de unde îşi trag obârşia aceste poveştiri? Din mit, după cum s'a mai spus. Şi aici s'a bănuit de mult cele adevărate; numai cercetările din ultimul timp ne-au aflat mereu paralele şi izvoare noui. Citiţi următoarele pasagii:

„Ziua aceia a dat lumii întregi o altă înfăţişare, ea s'ar fi distrus, dacă nu s'ar fi ivit, prin noul născut, o fericire comună pentru toţi oamenii".

„Bine înţeles acela, care în ziua aceia de naştere a recunoscut pentru sine, începutul vieţii şi al tuturor puterilor vieţii, însfârşit a trecut vremea, când trebuia să-ţi pară rău, că te-ai născut".

„Predestinarea, care domneşte asupra tuturor în viaţă, a dat acestui bărbat pentru mântuirea oamenilor, asemenea daruri, încât va fi pentru noi şi pentru generaţiile viitoare, mântuitorul naşterii, va pune capăt tuturor războirilor reînnoind toate splendid".

„Apariţia sa s'au îndeplinit toate speranţele strămoşilor noştri. El nu numai că a întrecut pe toţi binefăcătorii de mai înainte ai omenirii, dar e cu neputinţă să mai vină vreodată unul mai mare". — Ziua de naştere a Domnului a îndeplinit soliile, care vorbeau despre el (Evanghelia, veste de bucurie). Dela ziua naşterii sale trebuie să înceapă o nouă numărătoare a timpului".

Aceste fraze nu se află cumva în Biblie sau în vreo evanghelie apocrifă, ci stau scrise pe o inscripţie, pe care consiliul provincial din Asia Mică a săpat-o în oraşul Priene, cu prilejul zilei de naştere a împăratului August, în anul 9 înainte de Christos şi care s'a găsit acum vreo 30 de ani.

Avem în ea aproape întreaga „theologie" a fiinţei Mântuitorului şi suntem surprinşi, fiindcă nu ştiam, că nu creştinii au creat aceste formule, ci că şi-au sărbătorit, în Noul Testament, cu aceleaşi cuvinte, pe mântuitorul lor, cu cari cetăţenii Asiei Mici îşi sărbătoriseră pe al lor, pe împărat (şi cine ar putea spune, dacă din convingere adevărată, sau din servilism?).

Consiliul provincial din Asia Mică şi-a luat cuvintele din Vechiul Testament? Deloc, deoarece ştim că aceste expresiuni ale credinţei într'un Mântuitor au fost întrebuinţate încă în limbajul curţii urmaşilor lui Alexandru cel Mare, putându-le urmări precis până la imnurile de slăvire cu care erau cântaţi vechii Faraoni şi marii regi babilonieni.

De acolo au venit toate poveştile acestea. De-alungul întregei antichităţi trece legenda copilului care în virtutea unei profeţii străvechi, sau unui vis, avea să se nască şi să devină întemeetorul unei noui împărăţii a lumii şi care tocmai de aceia avea să fie persecutat de regele de atunci.

E însă salvat printr'o minune, poate în îndepărtata depărtare sau în munţii sălbateci, ori dus departe de fluviul sau marea, unde avea să fie omorât.

Această legendă, în sute de variante e povestită, chiar dacă de cele mai dese ori, numai fragmentar, dela primul rege babilonian şi Moise, până la Perseu şi Oedip al mitologiei grece; a fost spusă despre Cirus ca şi despre Romulus, despre Alexandru şi August. Insfârşit despre Budha; numai că India a împodobit-o mai grandios decât Occidentul. De cele mai adese ori copilul este un copil al lui Dumnezeu, sau acel al unei fecioare, spre care s'a plecat un zeu, făcându-se să reiasă umilitatea mamei omeneşti, de cele mai adesea ori săracă şi necunoscută. I-se adaugă trăsături deosebite, ca steaua minunată sau magii prezicători, cari au un loc atât de puţin explicabil într'o legendă iudeo-creştină, unde nu sunt admise astrologia şi magismul.

In fondul acestei legende, rezida desigur un mit al soarelui; ea anunţă naşterea unui soare nou şi deci o nouă eră pe lume (Aiôn). Din întuneric şi noapte se va naşte o lume nouă şi veşnică, de pace şi bucurie. Chiar dacă solarul copil va fi ameninţat de întuneric, el va învinge totuş, lăsând să strălucească deasupra lumii mântuirea sa.

Aceasta este credinţa „Crăciunului", pe care o exprimă mitul.

Când tânăra comunitate de creştini a transmis legenda aceasta asupra fiului dulgherului din Nazareth, fapta lor a fost de o îndrăzneală nemaipomenită.

Indrăzniseră să vestească lumii drept mântuitor al ei, pe acel sărman om din popor, crucificat, ca atâţi alţi „criminali politici", ai vremii lui!

Şi totuş creştinii au avut dreptate.

„In faţa tuturor vremurilor ce vin, stă — într'adevăr, — tăcuta lui apariţie".

Dela el omenirea a învăţat, că mântuirea nu vine din afară. Nu o va aduce niciun eveniment cosmic nici-o schimbare în vârsta lumii nici un domnitor şi nici un filosof. Pacea lumii va veni numai din pacea inimii, mântuirea a răsărit din iubirea din urmă, care „pentru cei mai mulţi" merge până la cruce. Numai ea singură creiază oameni noui, „plăcuţi" lui Dumnezeu şi oamenilor.

Nu splendoarea şi nu măreţia sa de erou, ci neuitata curăţenie şi dragoste a acestui bărbat, au învăţat omenirea, că el e calea, adevărul şi viaţa. Şi nu a propovăduit şi învătat numai. Şi astăzi, apariţia sa, aşa cum „străluceşte şi luminează" în evanghelie, e cea mai puternică forţă a desăvârşirii, la care e dat omenirii să ajungă, omenirii, ce se oboseşte mereu în deşertăciune şi întuneric, omenirii, ce umblă mereu pe căi greşite.

Traducere din germană, după *Profesor Dr. Heinrich Weinel (Jena).*

Zaharia ben Hakiba

întâmplare din urgia lui Irod

La câteva zile după vizita pe care cei trei magi: Melhior, Baltazar și Gaspar o făcură, în treacăt, la curtea lui Irod, acesta porunci să i se înfățișeze Zaharia ben Hakiba, unul din cei mai destoinici ofițeri din armata iudee și care locuia în orășelul Betleem, împreună cu soția sa Miriam și cu fiul său nou născut, Benjamin.

— E prea mare cinstea ce mi se face și mă simt nespus de măgulit — spuse el la plecare, îmbrățișânu-și soția și copilul. — Rămâneți cu bine, scumpa mea Miriam și să vă găsesc sănătoși.

Și încălecând Ben Hakiba, urmat de câțiva ostași, porni în trap pe ulițele înguste ale Betleemului.

Miriam, după terasa locuinței, cu pruncul în brațe, îl privi mult timp din urmă, fluturând mâna până când, împreună cu ceilalți călăreți, se pierdu învăluit de colbul drumului.

Sub arșița soarelui iudeu Ben Hakiba galopa, cu scurte popasuri, fericit de cin-

stea și porunca pe care nerăbdător, aștepta s'o audă din gura stăpânului său. Și atunci instinctiv bătea din scările de lemn. Animalul îndemnat, ciulind urechile, iuția strașnic fuga rotind holdele sub ochii călăreților și stârnind adiere rece pe frunțile lor în sudoare....

Pe la cumpăna dintre zi și seară, Ben Hakiba descălecă în curtea regească.

Fu numai decât introdus într'o cameră a palatului, retrasă, liniștită, unde îl aștepta Irod plimbându se gânditor, încruntat, cu mâinile la spate. La auzul sgomotului se opri dând cu ochii de ofițer, care drept ca o statuie, rosti scurt, militărește:

— Plecăciune!...

Irod îl măsură serios din tălpi până în creștet.

— Ben Hakiba?...

— Da, stăpâne, poruncește!

— Mi s'a spus — începu Irod după o pauză — că ești unul dintre cei mai destoinici și mai înțelepți dintre ostașii mei. Deci mă pot bizui pe tine cu toată încrederea...

— Stăpâne!... îngână Ben Hakiba cu mâna la inimă.

— E vorba de tronul și viața regelui tău! Dar — continuă Irod cercând să zâmbească — să nu te îngrijorezi cumva că tronul și viața îmi sunt amenințate!... Asta pot s'o creadă vracii zăpăciți, cetitori în măruntae de porumbel și cositor... poporul prost și cei trei magi nebuni, care, se vede treaba că neavând ceva mai bun de făcut, s'au apucat să stârnească colbul pe drumurile Iudeei, cu ochii la stele... în căutarea lui Messia..

Dar nu e numai asta. Mi s'a vestit chiar că acest Messia s'ar și fi născut în Betleem sau prin împrejurimi! Își poate cineva închipui o mai mare prostie?

Privirea lui Irod, întunecată, sfredeli puternic între sprincene pe Ben Hakiba, care la auzul acestor vorbe ciudate, începu să lunece pe povârnișul nedumeririi.

— Și această rătăcire a poporului meu — continuă Irod ridicând glasul, însălbătăcindu-se — rătăcire care mă doare și mă nelinișteşte, vreau s'o curm odată.

Până mâine, prunc dela doi ani în jos să nu rămână în viață pe întreg cuprinsul Betleemului și în împrejurimi! Toți, toți, toți să piară!

Ben Hakiba, cutremurându-se, se dădu înapoi, căscă ochii, vru să îngâne ceva, dar glasul îi pierise ca și cum ar fi fost strâns de beregată.

Irod nu-l luă în seamă. Se frământa înebunit de mânie, amenințător:

— Nici unul, nici unul să nu fie cruțat. Să piară toți fără deosebire de neam. De aceea te-am adus aci, Ben Hakiba și vreau întocmai să se îndeplinească porunca mea....

Mergi și fă-ți datoria!

Ben Hakiba iar vru să îngâne ceva și iar vorba i se frânse în gâtlej... Se înclină amețit în fața lui Irod și cu obrajii de ceară împleticindu-se, coborî în curtea palatului.

Ostașii, cari îl așteptau cu caii înșeuați gata de drum, cum dădură cu ochii de superiorul lor, schimbară între ei priviri uimite, întrebătoare...

Ben Hakiba încălecă cu greu, ajutat de unul din ei, apoi porni lăsând calul în voie...

In surâsul zorilor din țara Bibliei, după o noapte de drum și chin greu, Ben Hakiba, zdrobit și cu sufletul plâns, descălecă în curtea cazărmii din marginea Betleemului.

Adună ostașii și pe capii lor, le aduse la cunoștință porunca lui Irod, apoi la rândul lui porunci ca o parte din ostași să încercuiască orașul pentru a împiedica fuga locuitorilor, iar restul, după vreme de un ceas, când se lumina bine de ziuă, să dea năvală prin locuințe și să ucidă pe toți pruncii pe cari i-ar bănui dela doi ani în jos, precum și pe părinții cari ar încerca să se opuie sau să-i ascundă...

După asta Ben Hakiba, cercând din răsputeri să se stăpânească, se îndreptă spre casă.

Găsi pe Miriam și pe micul Benjamin dormind.

Ben Hakiba se apropiă tiptil, se opri lângă pat și rămase cu ochii țintă la dragii lui Miriam și Benjamin.

Clipele sburau.

Simția în suflet o greutate atât de mare, încât inima i se sgârci de durere.

Ii venia să strige, s'o trezească pe Miriam să-i spuie că moartea pândește pe dragul lor Benjamin, că e aproape în marginea Betleemului și că peste câteva clipe le va păși pragul și va lăsa gol în inima și în culcușul lor....

Dar Ben Hakiba șovăi. In creerul lui gândurile se învâlvorau nehotărîte, picurând ca plumbul topit pe o rană deschisă...

Și, la ce bun era să-i mai trezească, să le sfarme încă puținele minute, ferite de chin și durere?

Tăcerea stăruia înnăbușitoare. De-odată se auzi sunetul unui corn, un sunet prelung, sinistru ce venia de departe, din hotarul orașului.

Era semnalul adunării ostașilor, al măcelului....

Ca și cum un spin i-ar fi pătruns în piept, Ben Hakiba tresări, cuprins de un fior rece. Incepu să tremure, ochii i se înnecară în ceață și pe neașteptate un junghiu, din senin, îl păli strașnic în creștetul capului.

Ca să nu cadă grămadă, se sprijini de marginea patului și rămase așa, cu ochii 'n gol....

I se părea că e lăsat slab, neputincios, frânt, pe marginea unei prăpastii grozave, că îl chiamă întunerecul și că, cea mai slabă suflare de vânt, îl va repezi în adâncuri ca pe o frunză.

Un sgomot surd, înfiorător, sgomotul măcelului se porni deodată, pe toate ulițele orașului.

Vânătoarea lui Messia, baia de sânge a pruncilor nevinovați începuse.

Bocetele și rugile mamelor desnădăjduite, amestecate cu țipetele și lacrimile copiilor sfârticau văzduhul, seninul cerului albastru, care răbda, nepăsător, atâta jale și urgie.

Miriam țâșni din somn îngrozită. Făcu ochii mari... In fața ei, cu chipul buimăcit sta Ben Hakiba.

— Dumnezeule, — izbucni Miriam, îngrozită — ce este, ce s'a întâmplat?...

Ben Hakiba păru că se desmeticește. Respiră, cercând să-și adune puterile, apoi deodată trase pumnalul din cingătoare și dintr'o isbitură, îl împlântă fulgerător, în trupul plăpând al lui Benjamin....

Sângele țâșni cald, spăla mâna tatălui și roși albeața așternutului.

Și în vreme ce Miriam, înnebunită de groază, țipa sfâșietor, Ben Hakiba, se căzni cu fața schimonosită, să gonească un păianjen, care își înfipsese adânc picioarele, în creerul lui, dinapoia frunții. Și păianjenul creștea mereu și se încleșta tot mai mult în creerul lui, Ben Hakiba care urla și se izbia cu mâna peste față, ca să-l gonească...

DIM. LESNEA

Eleganța rochiilor de seară

de Laura

IN COLECȚIILE PREZENTATE de marile case de modă ale Parisului, s'a observat mult grija ce și-au dat artistele creiatoare, pentru soluționarea problemei rochiei de seară.

Era într'adevăr ceva foarte complicat, căci o rochie de seară, nu înseamnă numa decât o toaletă de bal mare, pe care nu o poți pune decât de două sau de trei ori pe iarnă.

O rochie de seară, pentru o femeie cu buget restrâns, înseamnă rochia elegantă, decoltată, de care ori cine din noi avem nevoie la un dineu, la o premieră de teatru, la o reprezentație de gală la operă.

E rochia pe care parizienele o numesc „passe-partout", elegantă în orice împrejurare, fără însă a bătea la ochi prea mult.

Ea se face anul acesta din tafta neagră, din voile Georgette sau din dantelă neagră.

Pentru aceasta din urmă în deosebi, e de preferință să alegem o dantelă mai deasă ca desen. O rochie de dantelă pusă pe un „desous rose-chair", fie chiar cu mâneci, printre a căror transparență să se poată vedea pielea, este și rămâne elegantă, alături de însăș somptuoasa rochie de broché de aur sau argint.

Cât despre celelalte țesături, ca: crepul Georgette, crepul roman crepul satin, catifeaua chiffon, sau mousseline, moirul și tulle, ele compun deasemeni rochii de-o rară eleganță, când știm să ne alegem modelul ce convine genului nostru de frumusețe.

Pentru o serată nimic mai vaporos ca rochia de „tulle". Foarte largă, cu panuri neregulate, bufuri și draperii, rochia de „tulle", transformă femeea într'un fluture grațios.

Tulul mai are prețiosul avantaj de a conveni oricărei vârste.

In nuanțe deschise pentru femeile tinere, negru sau gris pentru cele mai în etate, tulul e mai cu seamă indispensabil în eșarfe transparente, înfășurat în jurul unui gât care nu mai are douăzeci și cinci de primăveri.

O notă principală ce trebue observată în toaletele de seară, e neregularitatea croielii jupelor și împodobirea spatelui. Nu există rochie care să nu aibă jupa la spate mai lungă, formând o mică trenă în evantail. Deasemeni decolteul lung, oval până la talie în spate e una din podoabele rochiilor de seară.

Căpătâie multe, panuri care fâlfâie, fie din „tulle" fie din catifea sunt caracteristica modei de azi.

Un detaliu cu totul nou e basca în talie; de altfel expresia „cu totul nou", se aplică numai ca revenire căci bascele s'au mai purtat acum zece-doisprezece ani, chiar cu mai multă furie ca azi.

Jeanne Louvin a lansat-o din nou, la rochiile de seară din tafta.

Jos: **Rochie din** crépe Georgette **având drept garnitură la corsaj o coleretă care cade în spate până la talie. Patru nasturi de strass, încheie decolteul oval în față. Jupa formează în spate un fel de coadă.**

Mătăsoasa, supla țesătură care compune modelul semnat Louvin, e un tafetas imprimat negru și rose. Toaleta aceasta are o foarte mare alură. Jupa „en forme" foarte largă are un fel de trenă, asemenea coadei unui păun. Basca dela talie se termină în față cu o fundă din care atârnă două lungi căpătâie.

Decolteul e oval și terminat cu o bandă de „tulle" rose.

Amănunt ce nu trebue neglijat e acela al pantofilor din aceiaș țesătură ca și toaleta, când e vorba de o rochie de lamé sau satin.

La rochiile de voile Georgette, garnitura spatelui e totdeauna mai îngrijită ca aceia a pieptului.

De pildă la unul din modelele ce dăm aci decolteul care e foarte prelungit în spate, are de jur împrejur un fel de volan ce cade ca o mică pelerină.

Cât pentru garniturile și podoabele ce însoțesc rochiile de seară, voi adăoga, că florile mari ce se purtau pe umeri, au decăzut cu desăvârșire. Broderiile de strassuri sunt încă favorizate în deosebi pe rochiile negre de tul sau catifea.

La gât și mâini, pietre ciudate, brățări late amestecate cu pietre mari imitând turcoaze, safire, smaragde care ar costa milioane de ar fi veritabile, sunt acceptate de cea mai elegantă dintre femei.

Totuș, în ciuda acestei avalanșe de pietricele colorate de toate mărimile, voi spune că după mine nimic nu întrece perla puțin rozată irizată, de o mărime de bob potrivită, în dublu colier și brățara din patru-cinci șiruri, tot din perle la mână.

Cu asta și o rochie de „tulle", sau dantelă neagră, o femeie distinsă se va putea așeza fără jenă, lângă cea mai luxoasă și mai împodobită bogătașe.

Toaletă de bal din dantelă neagră pusă pe gris-argent cu care se poate lua parte la orice festivitate de seară.

Interview cu d. Alexanderson inventatorul televiziunei

de E. H. FELIX

STRENGARUL care cu o oglindă de buzunar, face să se reflecteze o rază de soare pe o tablă neagră, întrebuinţează un proector grosolan dar real, al televiziunei. Deoarece aceasta din urmă nu este decât perfecţionarea acelei încercări şcolăreşti, aplicată undelor hertziene.

Radio, care ne pune în legătură cu oraşe îndepărtate, prin acustică, va deveni covorul fermecat, transportându-ne cu el, prin viziune. Ideia aceasta va fi ea realizată cândva? Vom vedea oare realmente desfăşurându-se sub ochii noştri, evenimentele, lumea întreagă? Suntem oare aproape de această realizare?

Aceasta îmi propuneam să întreb pe d. Ernst F. W. Alexanderson, inginer la General Electric Corporation. Descoperirile sale într'ale televiziunei, au uimit lumea; mâine, aparatele sale vor fi la îndemâna oricui. Laboratorul său este o minune.

Inventatorul nu mai lucrează într'un pod de casă. Progresează cu sagacitate, asistat de resurse nelimitate, de facilitaţiuni de genuri diverse, de cercetări experimentale. Niciun inventator nu e mai bine echipat decât d-rul Alexanderson, la Schenectady (sediul lui *General Electric Corporation*).

Laboratorul său este imens; prevăzut cu tot felul de misterioase maşini electrice. D-rul Alexanderson are peste două sute de brevete la activul său şi urmăreşte perfecţionarea televiziunei cu un entuziasm frenetic. A rezolvit problema cea mai importantă: aceia a disecării fotografiei, aşa încât să poată fi transmisă cum a fost luată.

— „Televiziunea, — explică d-rul Alexanderson" — cere un ochiu electric care să corespundă undelor luminoase, tot atât de eficace ,cum microfonul radio-ului corespunde undelor acustice. Ştiinţa a produs mai demult ochiul reflector: e celula foto-electrică. Când o rază luminoasă atinge această celulă, un curent electric trece prin ea, a cărui intensitate depinde de intensitatea luminei.

„Din punct de vedere fundamental, televiziunea este un procedeu foarte simplu. Dacă vom reflecta o simplă rază de lumină, de pe suprafaţa unei fotografii pe o celulă foto-electrică, vom obţine o impresiune electrică a intensităţii luminoase din punctul, pe care a fost proectată raza. Dacă montăm o fotografie pe un cilindru rotativ, care înaintează progresiv dintr'o parte spre alta ,ca cilindrul înregistrator al dictafonului, vom obţine o reproducere electrică a orcărei fotografii. Această copie electrică a fotografiei, trebuie să fie întrebuinţată pentru a modula unda purtătoare a unei staţiuni de radiografie luminoasă, care o transmite în spaţiu, unde e recepţionată de un receptor de radio şi preschimbată într'o undă luminoasă fluctuantă.

Aparatul de receptare e ca acel întrebuinţat pentru receptarea muzicei, numai că se substitue haut-parleurului, un fel de clapă controlând raza luminoasă.

Semnalul de sosire controlează clapa. Fluctuaţiunile razelor de lumină joacă pe o hârtie fotografică sensibilizată, ataşată de un cilindru rotativ de aceiaş mărime şi care se învârteşte cu aceiaş viteză, a gravurei originale transmise. Rezultatul este o reproducere a fotografiei transmise.

Mulţi ingineri au construit aparate de transmisiune şi de recepţiune fotografică. O fotografie obicinuită de 9×12 poate să fie transmisă, prin cea mai mare parte din aceste sisteme, în 15 sau 20 minute, producând o imagine convenabilă. E însă greu de a concepe viteza enormă, la care trebue ajuns, înainte de-a se putea obţine televiziunea. Nu e deci deloc surprinzător dacă inventatorii cari au transmis o imagine bună în douăzeci de minute, cred că e necesară o invenţie cu totul nouă, înainte ca telefotografia să poată fi accelerată de 20.000 ori pentru a se obţine şaisprezece imagini pe secundă. Mijlocul pentru accelerarea acestei transmisiuni, nu e o problemă uşoară.

Proectorul unui model, de televeziune, a uşurat căile pentru asigurarea acestei exploraţiuni imposibile, în necunoscut. El constă într'o puternică sursă luminoasă, o lentilă şi un „tambour", purtând un număr oarecare de oglinzi. Când tambour-ul este staţionar, e îndreptată o rază de lumină spre ecran. Această rază e pensula, care va servi la pictarea imaginei. Când tambour-ul se învârteşte, în jurul axei sale, punctul luminos trece prin ecran. Apoi, ca o oglindă nouă, pusă într'un unghiu deosebit, intră în linie, punctul luminos trece din nou pe ecran, la o uşoară distanţă de direcţia urmată de prima rază, şi aşa mai departe, până când e acoperit ecranul întreg. Dacă vroim să fixăm o imagine de lumină, de bună calitate, trebue să purtăm pensula de cel puţin zece mii de ori, fiecare trăsătură mergând de sus în jos, pe ecran. Trebue să repetăm această operaţie de 16 ori pe secundă; trebue deci să facem 160.000 trăsături de pensule, fiecare separat, pe secundă".

Accelerările de viteză sunt specialitatea dr-ului Alexanderson.

Alternatorul său, care permite transmisiunile transoceanice ale radio-ului, îi dovedeşte ingeniozitatea. Alternatorii obicinuiţi de forţă motrică au frecuente de 60 ciclii, unitate cunoscută.

Comunicările prin radio cer alternatori, cari să dea naştere la sute de mii de ciclii de frecuenţă, ceeace ar părea imposibil pentru un mecanism rotativ. Alexanderson a construit un alternator de 200 kilovaţi a 27.000 ciclii, care furnizează înalta frecuenţă necesară transmisiunilor radio-transatlantice, de la staţiunea de radio din New-Brunswick.

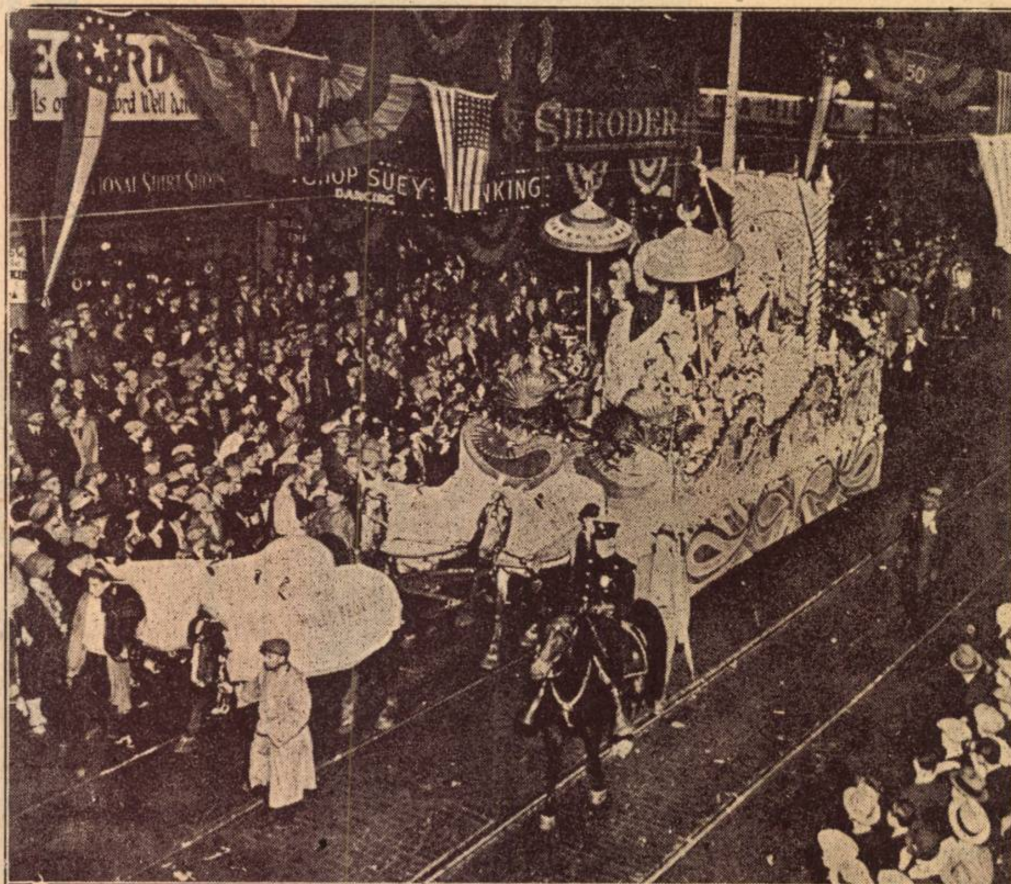
Douăzeci de alternatori de acest gen funcţionează actualmente în lume.

Cu ajutorul acestor alternatori, d-rul Alexanderson a parvenit să decupleze viteza de transmisiune a maşinei sale de tele-fotografie, dobândind claritatea şi preciziunea reproducerilor. S'a şi început cu transmiterea fotografiilor fixe, amatorilor, cari cer acest lucru. Alexanderson a perfecţionat un sistem de cod pentru reproducerea imaginilor, care transmite gravurile în cinci tonuri, independent de nuante şi de coloritul semnalizăr... Acesta metodă convine admirabil transmisiunilor pe distanţă lungă.

Mai trebue câteva luni de muncă, înainte ca telefotografia propriu zisă, să parvină la locuinţele amatorilor. Poate că peste un an, sute de experimentatori vor face acasă la ei, imagini radio-fotografice. E mai greu de a prezice viitorul televiziunei; e poate pe punctul de a înflori; dar mai poate şi să vegeteze încă vreo câtiva ani în laboratorii, înainte de a fi arătată lumii.

D-rul Alexanderson e sigur, că se află pe calea cea bună, având puterea de caracter şi răbdarea necesară, pentru a duce la bun sfârşit invenţia. In doi sau trei ani, se va vedea poate, pe ecranele cinematografelor, televiziunea reală.

Fastul concursurilor de frumuseţe americane

Un car festiv, din marele cortegiu al concursului de frumuseţe din Saint Louis (America).

Viaţa sentimentală a peştilor

LA PEŞTI, organele (simţul mirosului şi acel al gustului) sunt foarte sensibile. Organul gustului nu e limitat numai la balta gurii, ci e dividizat asupra întregei suprafeţe a corpului.

In general, la peşti pare să fie un raport invers între desvoltarea glandelor gustului şi ochi. Cu cât gustul e mai fin, cu atât mai proastă e puterea vizuală.

Cele patru calităţi, pe care le distinge omul pe buzele şi în gura sa: dulce, amar, acru şi sărat, sunt perfect deosebite şi de peşti.

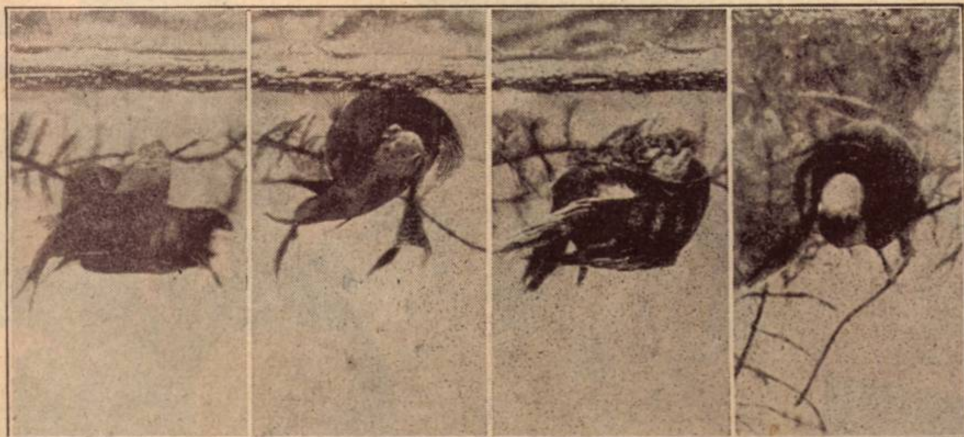
La numeroase specii de peşti, întreaga suprafaţă a corpului, posedă calitatea de a se sensibiliza la reacţiunea luminii. Ei văd mai puţin roşu decât noi, în schmb însă aceva ultra-violet.

seamnă un pericol pentru viaţa lor, prin aceea că stropesc cu o ţâşnitură de apă bucata aflată în fundul apei, spală numai pe aceasta, nu şi pe aceia din acul unei undiţe. Aceasta e cea mai mare dovadă de inteligenţă de care e capabil un peşte!

Peştii contractează chiar şi unele „căsătorii de sezon", fiind monogami. Când bărbatul a fost prins, femeia contractează o a doua căsătorie.

Nu întotdeauna (prin deosebirea de păsări) bărbatul înseamnă la peşti un despot, asupra tuturor femelelor nici chiar în timpul dragostei.

Când amândoi părinţii îşi părăsesc progenitura, foarte adesea aceasta formează o adevărată „familie de copii", care porneşte

Reprezentarea acestor întâmplări biologice cere foarte multă vreme şi, şi mai multă răbdare. Micile animale trebuesc obcinuite cu frecvenţa necunoscută a fotografului-amator. Apoi după ce aceste prime condiţiuni au fost îndeplinite, trebue ca peştii să fie în aşa fel aranjaţi ca jocurile dragostei lor, să poată fi fotografiate.

In cazul de faţă, perechea s'a despărţit peste noapte, uitând că dragostea nu cunoaşte piedici; femeia — mai pătimaşe, — a sărit peste marginea vasului şi a trebuit să plătească cu viaţa, gesturile prea vii ale împerecherii.

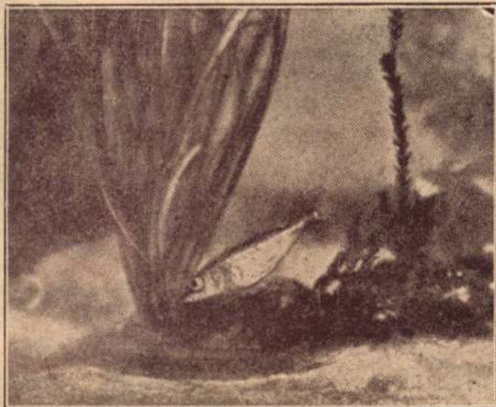
Cumnăţica, adusă bărbatului, în schimbul celei moarte, a fost timp de săptămâni întregi tratată cu brutalitate de văduvul neconsolat, până când s'a produs împerecherea.

Sentimentele peştilor sunt transmisibile prin sugestie. Un peşte speriat poate să molipsiască de spaima sa, o ceată întreagă de peşti, iar altul, care are poftă de joacă poate să atragă de partea dorinţei sale, chiar şi pe cei mai posomorâţi dintre tovarăşii săi.

In lumea peştilor s'au dovedit adesea semnele furiei celei mai oarbe. Toată lumea ştie, că mulţi peşti sunt foarte furioşi.

Semnele exterioare ale vieţii sufleteşti, sunt foarte felurite la peşti.

Ei arată stări de depresiune în timpul unei boli, un căscat caracteristic, se întind,

Cel mai tandru părinte, este ştiuca, care îşi îngrijeşte progenitura cu un devotament neînchipuit

se scutură după o masă mai bogată. Pot de asemeni să pălească complet.

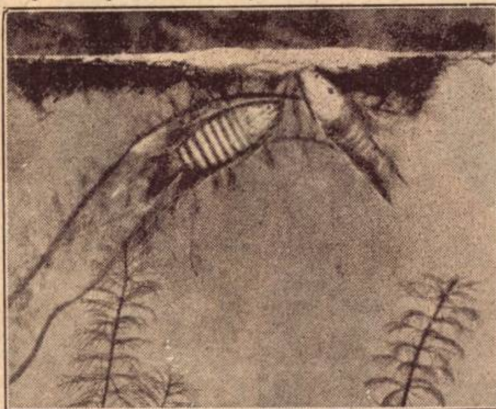
Femela preferă un anumit ritm când i se face curte, o anumită culoare, o calitate sexuală deosebită, ba chiar unele sunete, cu care să fie chemată!

Crapii au învăţat să recunoască mâncarea din vârful undiţelor, de cea care nu în-

apoi singură şi împreună în lume. Peştilor li se face educaţia în familie; trebue să înveţe să-şi caute hrana, s'o mănânce şi să evite pericolele.

In uniunile organizate, peştii formează o adevărată ierarhie de ranguri. Fiecare nou venit într'o ceată de peşti, trebue să-şi cucerească mai întâi „rangul" său.

Una sau mai multe femele-mame, din specia ţiparilor, masează pe alta care naşte. Unui peşte îmbolnăvit de „boala ciupercii", i.s'au smuls timp de ceasuri ciupercile de pe trup de tovarăşii săi.

Părinţii scot din gura lor un fel de spumă, care se ridică la suprafaţa apei, formând un adevărat cuib. Aci, sunt adunate cu grijă mai târziu, icrele

In general peştii bolnavi sunt alungaţi sau omorîţi de „organizaţia" lor.

Un peşte mic, din specia „labirinţilor", căruia îi murise tatăl, a fost adoptat de un tată vitreg şi crescut de acesta.

Din punctul lor de vedere, animalele nu se joacă cu dragostea, şi atunci când fac curte, o fac extrem de serios. Ca să se joace de-adevărat trebue să fie sătui. Peştii nu

se joacă în prima lor tinereţe, ci abia când au ajuns mari.

Peştii au şi ei, ca multe alte animale, „graiul, limba" lor, adică se înţeleg prin gesturile, care le văd.

Nici un peşte în afară de rechini, nu omoară în sensul pe care îl dăm noi oame-

Un crap caută să recunoască pereţii unei colivii de sticlă...

nii acestui cuvânt. Ceeace aceştia nu pot face prin gura lor foarte mare, o fac cu coada.

Chiar şi luptele lor de dragoste şi gelozie se termină în sânge.

Şi faţă în faţă cu această plăcere de a ucide, de a chinui stă un sentiment de iubire părintească nemaipomenit!

Chiar şi printre peşti există bieţi bufoni, în haine multicolore pe care şi le pot schimba la dorinţă. Ei se iau totdeauna, în acest sens după mediul în care trăesc.

Cameleonii mâlului, par să simtă o deosebită plăcere, la această schimbare de aspect.

Oameni fapte și idei

Lord Dawson of Penn, unul din medicii curanți ai regelui Angliei.

Anton Hauptmann, un „vânător de autografe" a insistat să fie primit de regele Angliei-pe patul de suferință pentru a-i semna in registru.

Portretul lui Tolstoi lucrat din păr.

Regele Boris al Bulgariei (dreapta), despre a cărui căsătorie cu principesa Giovanna a Italiei (sus) se vorbește mult.

„Start" la o cursă de săniuțe pentru copii la St. Moritz.

12 pitici și un uriaș, se produc la „Scala" din Berlin.

Polițist turc, conducând un copil perdut.

Artista Hertha Walter, se căsătorește cu principele Louis Ferdinand de Bourbon.

KINDLER

CURIOZITATI

„Vă rog un foc!" (Cimpanzeul Bobby dela „Scala" din Berlin

Jertfele destinate zeului apelor, cu ocazia încoronării mikadoului sunt îmbarcate.

O grădină zoologică... de cauciuc!

Inainte de a fi tăiați pentru Crăciun, curcanul este dichisit de gospodine

Arta naturală!

Polițiștii englezi poartă pe timp de ceață, mantale albe, pentru a putea fi recunoscuți ușor.

Expoziția de reclame a căilor ferate germane.

Profil executat cu umbra mâinilor. la stânga, mâinile radiografiate

COCO

HITROV-RINK: CARTIERUL COCAINOMANILOR

— Nu ştiu ce-i asta. Cum e? întrebai foarte curios.

— Nu, să nu-i spuneţi, trebue s'o încerce el însuş. Ochii Nataşei, pe jumătate închişi, luceau cu o sclipire stranie. La despărţire după ce o asigurai pe Ludmira, că îi voiu fi credincios, plecai odată cu Nataşa, urmând s'o conduc acasă.

După o bucăţică de drum, Nataşa rupse tăcerea: — Ai mai auzit de Hitrov-Rink?

— De piaţa şmecherilor? Cică e o regiune rău famată.

— Da Alexe, aşa-i, dar vezi că doar acolo putem căpăta mult adoratul Coco. Ludmira zicea să mergem mâine cu toţii acolo, nu e aşa?

— Aşa-i, afirmă Nataşa, dar trebue să am ceva şi pentru astă seară. Te rog Alexe dragă, hai cu mine, să facem rost de coco.

Nataşa mă apucă de braţ, eu însă îi spusei:

— Ştii bine, Nataşa, ce-am promis Ludmirei.

Nataşa râse, mă privi galeşă, dar îmi dete drumul. Străbăturăm o sumedenie de străzi şi cu încetul, ne apropiarăm de „Târgul şmecherilor", unde se aflau negustorii de cocaină. Speluncile şi tavernele suspecte se ţineau lanţ în acest cartier, strada răsuna de râsetele şi ţipetele prostituatelor din bordele. Mai dădeai aci şi peste aziluri de noapte, pentru vagabonzi şi vântură-lume şi peste cârciumile răufăcătorilor, în care poliţia mai că nu îndrăznea să intre. In cele din urmă Nataşa îmi indică un local şi-mi dădu banii. Intrarăm amândoi şi căpătarăm numai decât praful alb.

Pe urmă Nataşa mă pofti la ea, zicându-mi, că e studentă şi are o cameră simpatic mobilată. Mai întâi mă împotrivii, gândindu-mă la făgăduiala mea faţă de Ludmira. Am cedat însă ispitei, fiind la vârsta, în care curiozitatea e mai tare decât o promisiune.

Intrai în camera Nataşei, rămânând întâi sfios în pragul uşei. Nataşa ţinea să mă sărute şi mă pofti să mă lungesc pe divan, alături de ea, spre a sorbi otrava împreună. Eu refuzai, iar dânsa cedă, văzându-mi împotrivirea. Se culcă singură pe divan, luă jumătate din cocaină şi îmi dete restul, spunându-mi să mă culc pe pat. O ascultai, dar nu simţii decât o turburare puternică. O vedeam pe Nataşa culcată pe divan, privindu-mă cu ochi aprinşi. Imi venea să fug dar mă cuprinse o dulce toropeală. Rămăsei un timp astfel.

Dacă am dormit sau ba, nu ştiu. Apoi sării în sus, să alerg acasă. Nataşa vru să mă reţină, dar eu mă smulsei din braţele ei, năpustindu-mă jos pe scări.

A DOUA ZI...

Sosind acasă, m'am simţit foarte rău. Aveam şi remuşcări şi -mi propusei să nu mă mai las dus în ispită altă dată. Cu acest gând am adormit.

A doua zi dimineaţă m'am ferit s'o întâlnesc pe Ludmira, şi hoinării pe străzi fără rost. Spre seară totuş, m'am dus la a. Am găsit-o şi pe Nataşa acolo; ea mă întâmpină râzând şi se purta ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic.

Ii mărturisii, că mă simţeam foarte rău. Ea însă, dete din umeri:

— „De senzaţia asta nu scapi, decât luând iarăş coco" îmi spuse.

Eu însă mă împotrivi categoric. Atunci Nataşa convinse pe Ludmira şi Nadejda, să meargă tustrele la piaţa şmecherilor, urmând ca eu să le aştept. Inainte de a pleca Ludmira îmi mai luă toţi banii, cari îi aveam asupra mea căci otrava era scumpă

ALEXANDRU ZOUBKOFF, cu soţia sa, PRINCIPESA DE SCHAUMBURG-LIPPE.

şi Nataşa cheltuise totul spre a'şi satisface patima. Eu o rugam pe Ludmira să rămână acasă, însă curiozitatea fetei învinse şe la plecare făgăduiră tustrele, că la opt seara vor fi înapoi.

Rămăsei aşa dar singur. Eram foarte neliniştit şi tot mă mai simţeam rău. Incercai să citesc, dar nu era chip. Răsfoii un teanc de ziare vechi, însă nimic nu mă interesă.

Minutele mi se păreau veşnicii. Insfârşit ceasul bătu opt şi aşteptam acum din clipă în clipă, sosirea fetelor. Dar se făcu opt şi un sfert, opt şi jumătate, nouă fără un sfert şi nici pomeneală de ele. Pe la vre-o nouă jumătate, nu mai puteam de nerăbdare şi mă dusei în căutarea lor.

IN CĂUTAREA OIŢELOR RĂTĂCITE

Intrai deadreptul în localul unde cumpărasem otrava şi cerui să vorbesc cu patronul. Aceasta, un individ suspect, cu faţa ciupită de vărsat, mă cercetă întâi cu bănuială, dar apoi răspunse întrebărilor mele. Poliţia a pus mâna pe câte şi trele. Un poliţist deghizat, le oferise coco-ul spre vânzare. Degeaba le-am făcut eu cu ochiul; fetele, nepricepute la şiretlicuri, au căzut în capcană. De un ceas au fost duse de aici.

Am simţit ca o lovitură de măciucă în cap.

Cap. 4

VOLUPTATEA VICIULUI

DRAGOSTE DE ADOLESCENT

O clipă şovăii, în acea seară de pomină întrebându-mă ce să fac? O secundă mă străfulgeră gândul să mă întorc acasă ca să nu mă mai încurc în alte aventuri fatale. Cât de bine ar fi fost şi pentru mine şi pentru părinţii mei, de-aş fi cedat acestui imbold. Insă prima dragoste prinde rădăcini adânci în inimile tinere şi te face capabil, de tot felul de nesocotinţi.

Şi-apoi mai era un lucru. Aveam presimţirea, că insfârşit voiu trăi acum aevea, ceiace fantezia mea îmi zugrăvise de nenumărate ori în imagini voluptoase.

Deşi nu cunoşteam încă efectele cocainei, bănuiam totuş în mod vag, că ele trebuiau să aibă o relaţie tainică cu viaţa sexuală. Purtarea Nataşei, turburarea ei, privirile ei galeşe mi-a spuneau îndeajuns.

Trăisem până atunci la fel cu toţi tinerii din vremea ceia, crescuţi sub oblăduirea unui cămin burghez. Nu aveam decât închipuiri vagi şi nici de cum cunoştinţe reale, despre viaţa sexuală. Prima mea aventură amoroasă, a avut un sfârşit tragic. Incă pe când eram şcolar, legasem prietenie cu o fată de paisprezece ani, Claudia.

Nu era dragoste propriu zisă, ci de ambele părţi dorinţa de tandreţe şi curiozitate sexuală. Intr'o seară, o convinsei pe Claudia, să petreacă noaptea cu mine la hotel — unul din acele hoteluri de mâna treia, care închiriază camere cu noaptea sau cu ora. Ne desbrăcarăm, ne admirarăm reciproc, cu multă naivitate şi ne sărutarăm fără se fi întâmplat ceva între noi. Insă a doua zi de dimineaţă, Claudia încercă să se sinucidă. Din fericire fu salvată; cu multă greutate mama ei află motivul faptei disperate. Fata mărturisi, cum că fusese împreună cu mine şi că auzise, că lăsându-se sărutată de un bărbat, devii mamă.

Părinţii nu prea dărură crezare acestei poveşti, dar examenul medical dovedi că fata spusese adevărul; era neatinsă.

(Va urma)

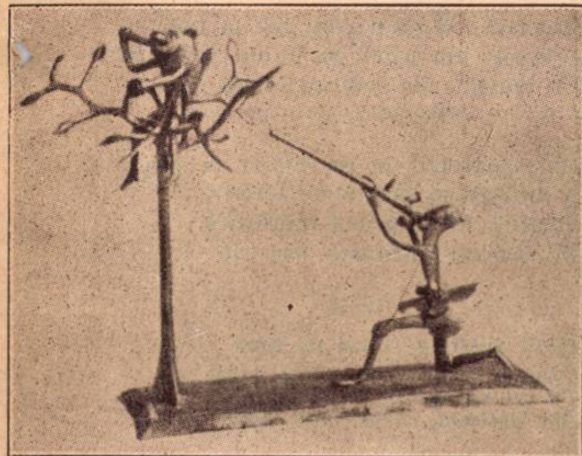
Arta negrilor

de Traveller

ARTA negrilor a fost descoperită mulţimei, pe o cale foarte ciudată.

Arta neagră. Dar aşa ceva nici nu există! Negrii şi arta?

Evident că cei ce se pricep în aceste chestiuni au ştiut de mult, că şi negrii au o artă a lor, desăvârşită, mulţimea a

VÂNĂTORUL

trebuit însă să înveţe mai întâi schimmy, charleston şi black-bottom, până să afle de „veritabila" artă a negrilor.

Această ignoranţă se poate ierta, totuş deoarece continentul negru a fost până acum partea cea mai puţin explorată a pământului nostru, iar interesul Europei pentru ea a fost multă vreme numai pe tema civilizării sale.

Acum, când aceşti primitivi au dovedit că pot să-şi însuşească cultură, lumea civilizată caută să pătrundă înapoi, pe drumul misterioasei culturi negre.

însemna pentru el lucrul vizibil şi cel mai aproape materialmente.

Chiar şi tatuările corpului său, când vedea în însăş corpul său un material de lu-

Călăul în exerciţiul funcţiunei sale

crat, nu sunt decât nişte ramuri ale artei continentului negru.

Alături însă de motivul inspirat de cultul religios, fără îndoială că negrul a simţit şi o necesitate pur artistică, „pentru exteriorizarea sentimentului său.

Impresiilor profunde culese din viaţa unui consângean al său, el a căutat să le ridice un „monument".

Dacă acest ultim motiv a dus arta ne-

Regele şi purtătorul său de umbrelă.

Englezul cu bărbia tipică şi statura uscăţivă, francezul cu chipiul caracteristic, de cele mai adese ori pus strengăreşte într'o parte şi gura tăiată după modelul tipului roman.

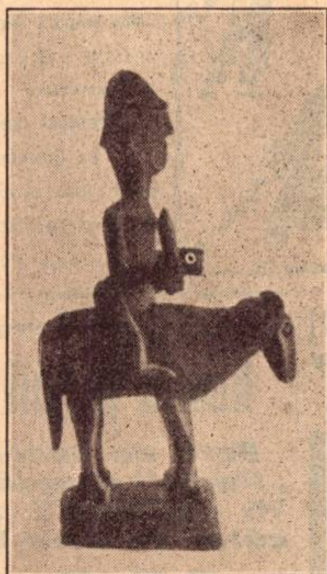
Verismul nu mai pare să fie o invenţie pur europenească. Descoperim, că unele maniere ale artei moderne, foarte cunoscute nouă, au o asemănare izbitoare cu arta primitivă a negrilor.

Arta primitivilor mai oferă însă şi alte rezerve europeanului, deoarece arta concepţiei realiste, dovedită în redarea unei ficţiuni mistice, trăeşte şi la negru, viaţa creaţiei de artă liberă.

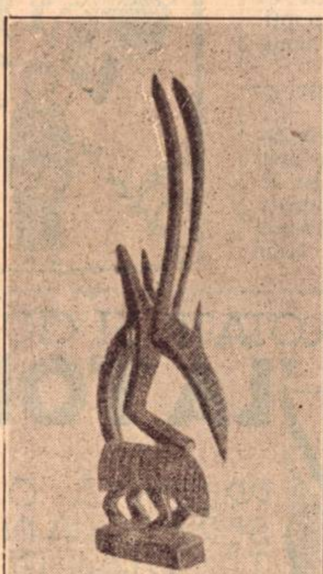
Frumuseţea liniei corpului omenesc îi atrage interesul, — şi cum nu ar fi aşa, când negrul are cel mai frumos corp de pe lume? — artistului, nu numai pentru copierea lui realistă, ci şi ca un document al evlaviei, aşa cum orice artist din lume, din bucurie pentru frumosul descoperit, din veneraţie pentru grandios, îşi dă seama de nimicnicia lui faţă de necunoscutul Atot-

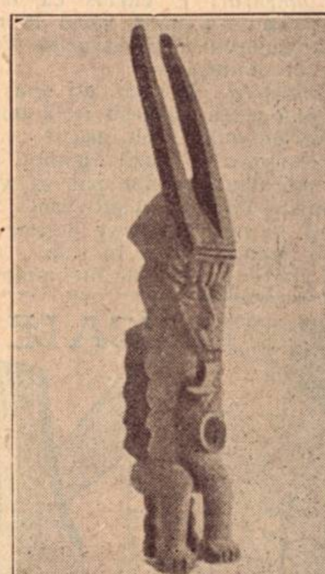
Sculptură în lemn, reprezentând un francez. Colecţia Heinz Hagen.

Cum vede negrul pe european: un englez.

Sculptură în lemn, de provenienţă dubioasă. Colecţia Curt Mengers.

Podoaba pentrn mască a tribului Bamana-Beleduga

Căci, şi cuvântul „primitiv" e relativ.

Arta negrilor a fost condiţionată fireşte la început de riturile lor religioase.

De aceea primele producţii ale artei africane sunt măştile şi fetişii. Explicabil deci, dece arta negrilor s'a depărtat atât de mult de impresionism şi naturalism.

Un sentiment de misticism transcendental a pus cioplitorului, cuţitul, şi plămăditorului de pământ, argila în mână.

Negrul nu şi-a putut exprima sentimentul său decât în plastică, deoarece materialul

grului de la concepţia mistică la reprezentarea realistă, atunci impulsul spre vagabondare şi deci rezultanta sa, pătrunderea într'o lume streină, a avut o reacţiune tot atât de importantă ca şi apariţia albului.

Felul însă cum se apropie un negru de exteriorizarea artistică a celor văzute plastic, — aşa cum le înţelegem noi, — o dovedesc unele plasticizări în lemn, unde a *prins* pe european, aşa cum îl vede el.

Interesante şi sguduitoare sunt două sculpturi, fotografiate aci.

puternic.

Şi, un negru a fost acela, care a redat în plastica unui călău, măreţia dreptăţii indeplinite, iar în aceia a rău făcătorului, icoana mizeriei, a celui ce s'a făcut vinovat de o fără de lege. Tot un negru a redat într'o sculptură, reprezentând pe un purtător de umbrelă, — însoţitor de rege, — atenţia încordată, oglindită admirabil pe chipul lui de om foarte simplu.

Or, prea primitivă, nu prea pare această artă.

COLINDĂ

Ingeri în veştminte albe
Florile dalbe
Printre valuri de sclipiri
Florile dalbe
Vin din cer cu sfinte ştiri —
Florile dalbe
Soli trimişi de Dumnezeu
Florile dalbe
In ţara neamului iudeu.
Florile dalbe
Vestea lor pe-a lumii plaiuri
Florile dalbe
Se răsfrânge 'n mii de graiuri;
Florile dalbe
Stelele pe cer s'aprind,
Florile dalbe
Betleemu'n raze-l prind.
Florile dalbe
Răsună-al îngerilor cânt
Florile dalbe
Sus în cer şi pe pământ.
Florile dalbe
Veniţi fraţi să'ngenuchiem!
Florile dalbe
In noaptea asta în Betleem
Florile dalbe
Din Maria s'a 'ntrupat
Florile dalbe
Messia mult aşteptat
Florile dalbe
Şi din ieslele săracee.
Florile dalbe
Ne vesteşte bună pace
Florile dalbe
Fericire şi iubire!...
Florile dalbe
Pentru 'ntreaga omenire
Florile dalbe

LES.

POVESTEA UNEI SPARGERI.

Comisarul: E curios că n'aţi auzit nimic când s'a spart vasul la miezul nopţii.

Reclamantul: Păi vasul nu s'a spart noaptea, ci dimineaţa.

Comisarul: Dar dv. aţi spus adineauri că spargerea s'a săvârşit la 3 noaptea.

Reclamantul: Da, aşa e. La 3 noaptea nevastă-mea a auzit sgomot şi mi-a spus să mă dau jos din pat să văd ce se întâmplă. Dar eu n'am vrut. Şi dimineaţa, când a văzut isprava hoţilor, nevastă-mea mi-a trântit vasul în cap... Aşa că vasul s'a spart dimineaţa, nu noaptea.

In Florida e vară

CORINNE GRIFFITH, joacă un rol principal într'un nou film, în peisagiul de vară încântător al Floridei, pe unde va trece „MISS ROMANIA", — trimisă de „Realitatea Ilustrată", — dela New-York, la concursul internaţional de frumuseţe, din GALVESTON-Texas, unde se va alege o „MISS UNIVERSUM".

Naşterea Domnului

VESTIREA

E seară 'n Nazaret. La o căsuţă,
In care îngrijeşte o fecioară.
E linişte; şi din nemărginire,
Un înger înainte-i se coboară.

El îi aduce Marea Taină-a lumii:
— „Vei naşte Fiu ceresc şi Domn, Marie!"
Şi se înalţ' apoi cu cânt de slavă,
Spre stelele pierdute 'n veşnicie.

FECIOARA

Fecioara s'a oprit cântând, la uşă,
Privind cum pomii se jucau cu vântul
In freamăt, iar amurgu-ascuns de case,
Ii colora în roş aprins veşmântul.

Din depărtări, un cor măreţ de îngeri,
A intonat un imn divin iubirii;
Şi ochii Ei de brună strălucire,
De lacrimi închinate ferjcirii.

ISUS

Isus! Sublimă fiinţă de eden!
Cântare Ţie-acuma şi în veac,
Tu cel născut în staulul umil
Din Betleem, ca ultimul sărac!

Magi Ţi-au dat dar: tămâe, aur mult
Şi smirnă, preamărindu-te nespus.
Primeşte-acum prinosul nostru: imn
De slavă, iubitorule Isus!

COCA PELINESCU

Cum și-a format Hollywood-ul menageria

HOLLYWOOD e Mecca tuturor lucrurilor neobicinuite, fie că e vorba de pește, carne, păsări, cărbuni sau ceara de pecetluit scrisorile. De aceia nu e o noutate pentru nici o persoană extraordinar de

Leul studio-ului „M. G. M."

frumoasă, sau de urâtă, sfatul bine intenționat:

„Ar trebui să faceți cinema!"

RAMON NOVARRO cu POPPY, maimuța-i favorită.

Dar nu numai ființele omenești, ci și animalele pot avea asemenea pretenții, grație exteriorului lor. Așa de exemplu, posesorul unor vaci cu două capete și acel al unor pisici vorbitoare, poartă veșnic în buzunar un itinerariu de drum de fier al Hollywoodului, deoarece pot fi oricând chemați acolo.

Două surori, locuind într'o mică localitate din California de Nord, au venit acum vreo doi ani în metropola filmului, pen-

BOBBY ia dejunul în societate plăcută

tru a câștiga aci bani și glorie, ca actrițe de cinema. Norocul le lăsă însă să-l aștepte prea multă vreme, când într'o seară ploioasă, au găsit în fața ușii lor o pisicuță fără stăpân. Au luat-o cu ele și acum, pisicuța câștigă în fiecare zi când filmează, câte douăzeci și cinci de dolari, și e aproape mereu ocupată!

Frații Spaffard sunt de asemeni foarte bine cunoscuți la Hollywood, în calitatea lor de livranți de animale. Altădată au fost fermieri, câștigându-și din greu traiul. Intr'o zi unul din frați prinse un „bussard". L'au domesticit, l'au dresat să facă unele „tururi de forță" și l'au botezat *Archie*. Cineva, care văzu odată pe Archie, dădu celor doi frați ideia, să-și prezinte busardul la Hollywood.

Și curcile fac parte din „personalul artistic" al lui „Paramount".

Pe când trupa lui William Wellman, dela Paramount, era ocupată cu filmarea unor scene din „Wings", la granița mexicană, unul din locuitorii de acolo venia în fiecare zi, să priviască la filmare.

O morsă dresată se întreține cu un viitor „star".

Intr'o zi aduse cu el câțiva șoareci albi dresați, oferindu-i regisorului, care îi dărui în schimb o brichetă. Peste câteva zile, mexicanul apăru din nou. De data aceasta trăgea după sine un măgar. Cum urechiatul era admirabil dresat, Wellman îl cumpără și pe el.

Noroc că filmarea se terminase, altfel Wellmann ar fi dus desigur la Hollywood o întreagă grădină zoologică din Mexic.

Vaca studio-ului „United Artists" nu vrea să-și înțeleagă partenerul.

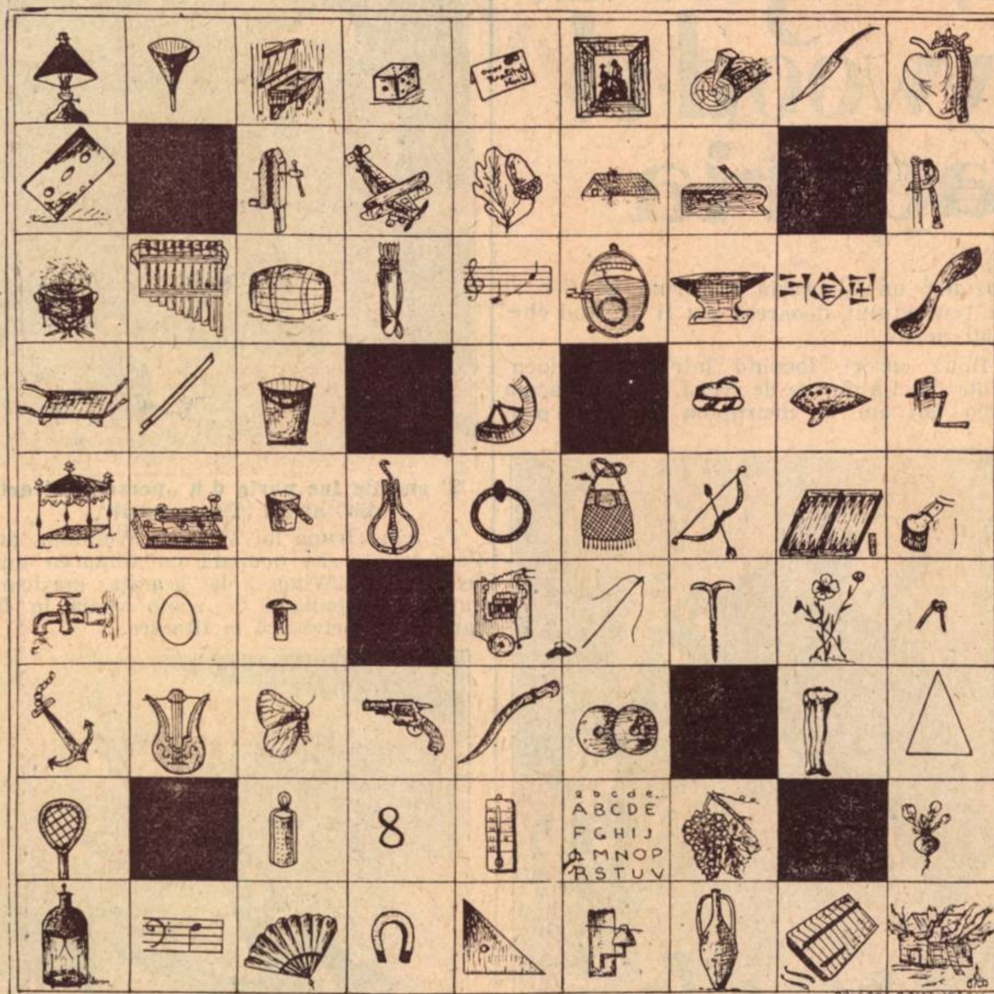
NORMA SHEARER, își distrează cățelușul cu mandolina.

Jocurile „Realității Ilustrate"

JOCURILE DIN ACEST NUMĂR SUNT FĂCUTE DE D. GRIGORE ROMANESCU

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate ilustrate)

(10 puncte)

Orizontal: 1) Materie colorată extrasă din roibă; 2) animal; 3) care țin de o cercetare amănunțită; 4) parte a corpului (inv.)—volum; 5) umezeală; 6) Fluviu în Europa — stofă de bumbac cu lustru; 7) rege al Vizigoților — interjecție; 8) care face tumbe; 9) moleșiți.

Vertical: 1) Anexă; 2) noroiu; 3) închipuite; 4) drojdie de uleiu — băutură; — 5) câștigate cu anevoe; 6) parte integrală (fig.) — a pulsa; 7) întărâtat — pronume; 8) cârmit; 9) amăgiri.

* * *

GOLF DE CUVINTE

(5 puncte)

Se dau următoarele două cuvinte: DEVA-RENI.

Să se ajungă pe calea cea mai scurtă de la cuvântul Deva la cuvântul Reni, schimbându-se pe rând câte o literă.

* * *

POLYNDROM

(5 puncte)

Citind direct și inversat,
Strecurătoare ați aflat.

* * *

ENIGMĂ

(5 puncte)

Aruncați o literă în numele unui savant german și îl transformați într'un moșier.

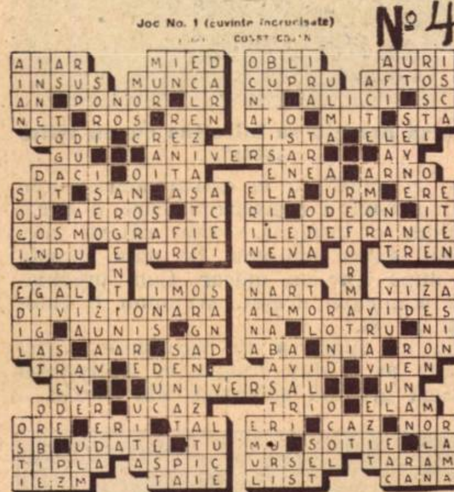
Deslegările jocurilor se primesc la redacție până la 10 Ianuarie 1929. Fiecare joc acordă deslegătorului un număr oarecare de puncte. Cel care obține numărul cel mai mare de puncte, prin deslegarea celui mai mare număr de jocuri, din numerele 46, 47, 48 și 49, va primi un premiu de 1000 lei. Premiul al doilea e de 500 lei; premiul al treilea 300 lei. Următorii șapte deslegători primesc câte un volum din operile autorilor renumiți. Deasemenea vom publica numele tuturor deslegătorilor. Premiile se vor distribui la 20 Ianuarie 1929.

VEZI LISTA DESLEGĂTORILOR JOCURILOR, PE LUNA NOEMBRIE 1928, IN PAG. 25, COL. I.

Deslegările jocurilor pe luna Noembrie 1928

No 42

Joc No. 1 (Cuvinte încrucișate)

Joc No 2 Geografic

Joc No. 3 de cuvinte încrucișate

No 43

Joc No. 1 „Dobrogea"

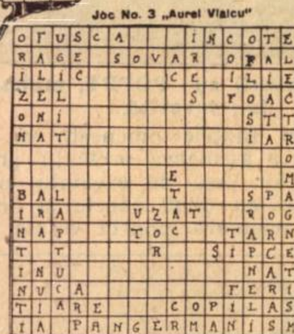

Joc No 2 Rebus

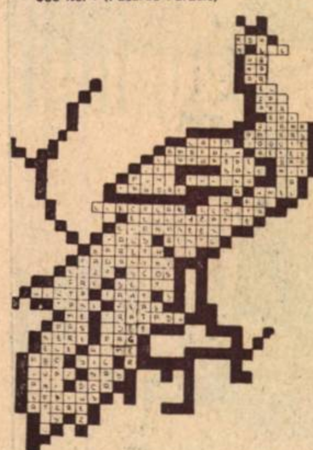
Joc No 4 (SINONIME)
Alienațiune
Înstrăinare

Joc No 5
METAGRAMĂ
CRAB
CRAC
CRAI
CRAP
CRAS

Joc No. 3 „Aurel Vlaicu"

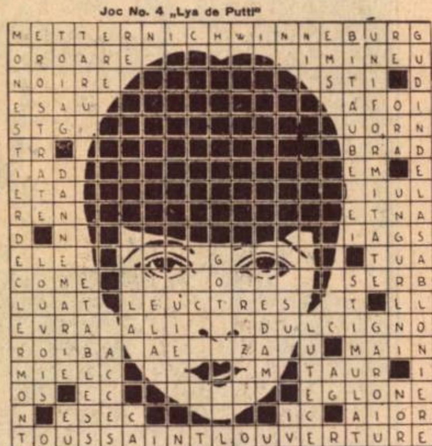

Joc No. 1 (Pasarea Paradis)

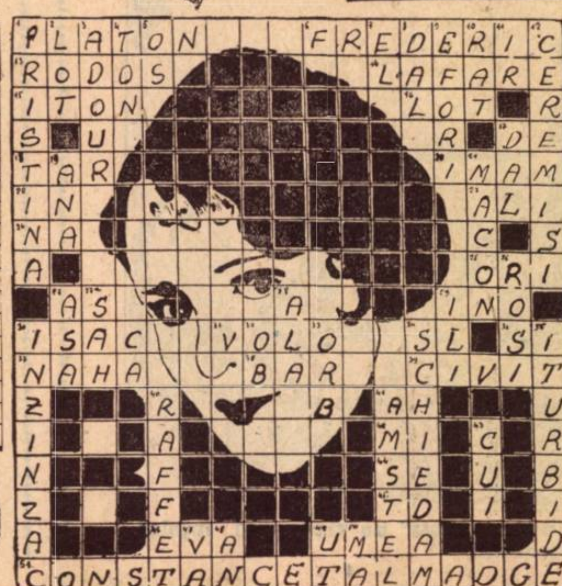
Joc No 2. (POLIDROM)
SOIOS

Joc No. 4 „Lya de Putti"

Joc No 3
COACA COALA
COADA COAMA
COAJA COASA

No 44

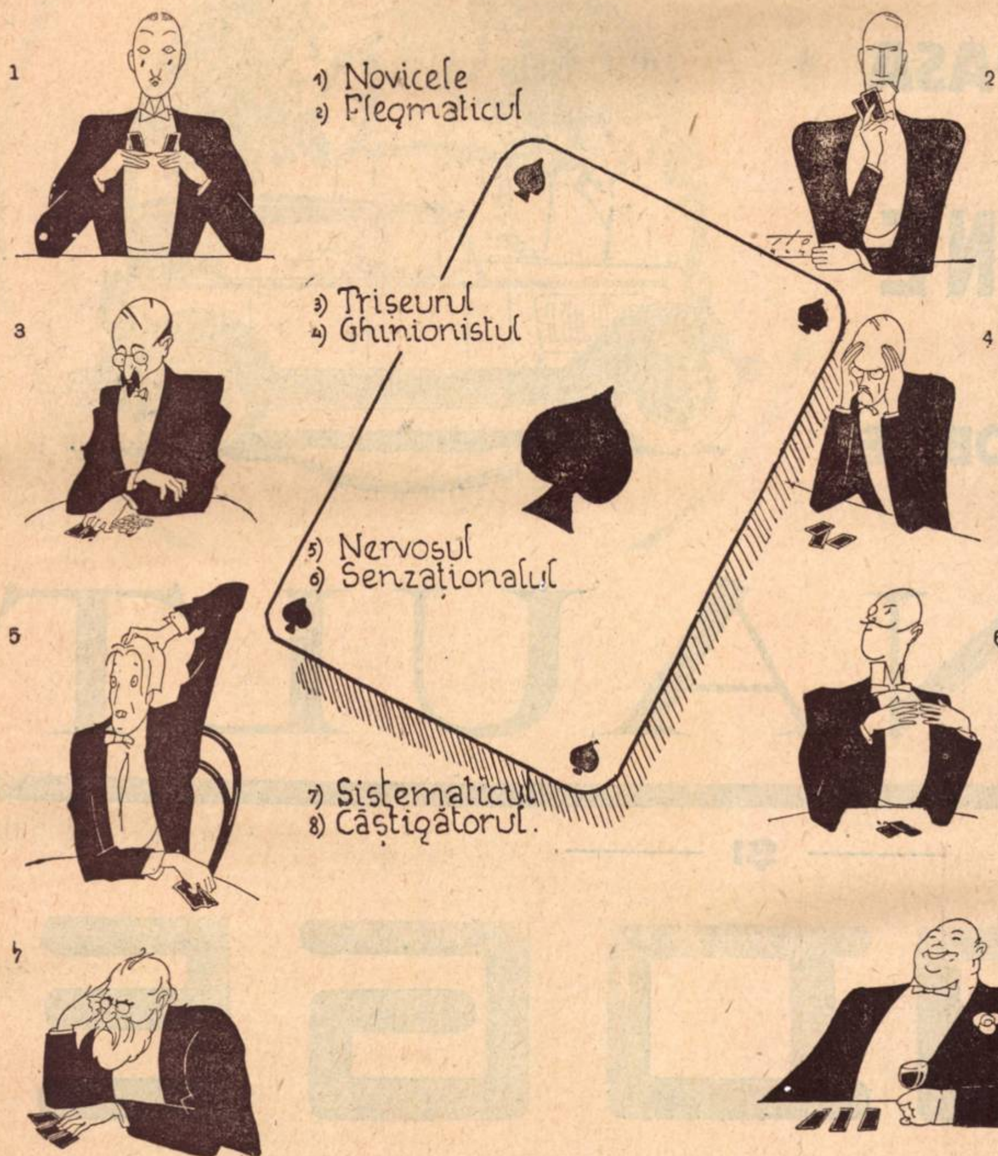

No 45.

Joc No 2.
Anorganic
Notoriu
TARTAR
Iradins
Cozani
Fădur
Aborigena
ANTICVA
CURSIVA

Joc No 3 (Anagramă)
TOPOR - ROPOT

Joc No 4. (Logogrif)
Catargea
Catarg
Catar
Cata
Cat
Ca.

Calul - bicicletă

IN VEDEREA sărbătorilor, inventivii fabricanţi născocesc tot soiul de jucării. Iată, de pildă, calul acesta. E un căluţ de lemn aşa cum îl cunoaştem cu toţii.

cu deosebire că are pedale şi ghidon, aşa că micul călăreţ poate fi în acelaş timp şi biciclist!

Dacă s'o găsi şi pe la noi asemenea jucărie, apoi desigur că multor copii cuminţi Moş Crăciun le va aduce asemenea cai-biciclete. Mai ales dacă părinţii au să aibe şi punga plină....

O statistică a milionarilor americani

UN AMERICAN curios, s'a apucat să facă statistica milionarilor din Statele-Unite.

Ziarele americane, asigură că a fost o muncă foarte grea, pentrucă statisticianul nostru a trebuit să cerceteze milioane de declaraţii de venituri.

Şi răbdătorul statistician a stabilit că în America sunt acum 15.000 milioanari (milionari în dolari, bineînţeles, nu în lei! Nota red.). In 1927 numărul milionarilor a crescut cu 3000 faţă de anul 1926.

Şi totuş, câtă mizerie e în America şi câţi oameni mor acolo de foame!...

O statistică a acestora, se pare că e mai greu de alcătuit.

Lillian Gish? Nu, ci sculptora americană în porţelan, d-ra Madeleine Raper, care are o asemănare extraordinară, cu celebra stea de cinematograf.

Deslegătorii jocurilor pe luna Noembrie 1928

Din cauza spaţiului restrâns, ne vedem nevoiţi a nu publica decât numele acelor deslegători cari au întrunit maximum de puncte (120). Aceştia sunt:

BUCUREŞTI: Leonida L. Demetriade (pe luna Octombrie a avut 150 puncte şi din eroare a fost omis).

CRAIOVA: Ramiro Delamare; Mircea V. Bârsan; Bică Pisosky.

CĂLĂRAŞI: Al. Dobrescu-Aldo.

FOCŞANI: Mimy şi Ionel Rădulescu; Nicolae T. Nicolau; Const. C. Cojan; Nicolae Iliescu.

ROMAN: Corneliu Puţureanu.

VULCANA: Lonny Popp.

Câştigătorii premiilor

Prin tragere de sorţi au câştigat următorii:

Premiul de lei 1000. — AL. DOBRESCU-ALDO, Călăraşi.

Premiul de lei 500. — MIMY şi IONEL RĂDULESCU, Focşani.

Premiul de lei 300. — LONNY POPP, Vulcana.

D-nii: Leonida L. Demetriade, Ramiro Delamare, Mircea V. Bârsan, Nicolae T. Nicolau, Const. Cojan, Niculae Iliescu şi Corneliu Puţureanu, au câştigat câte un volum din autori renumiţi.

Câştigătorii premiilor de mai sus, sunt rugaţi a-şi trimite de urgenţă adresele exacte, la redacţia revistei noastre, spre a li se expedia premiile.

„REALITATEA ILUSTRATĂ"
Bucureşti str. Sărindar 12
Telefon 306/67

PREŢUL ABONAMENTULUI

Pe un an	Lei 300
Pe o jumătate an	„ 160
Pe trei luni	„ 85

PENTRU STRĂINĂTATE

Pentru America	„ 800
Pentru Cehoslovacia şi Jugoslavia.	„ 360

Director redacţional
NIC. CONSTANTIN

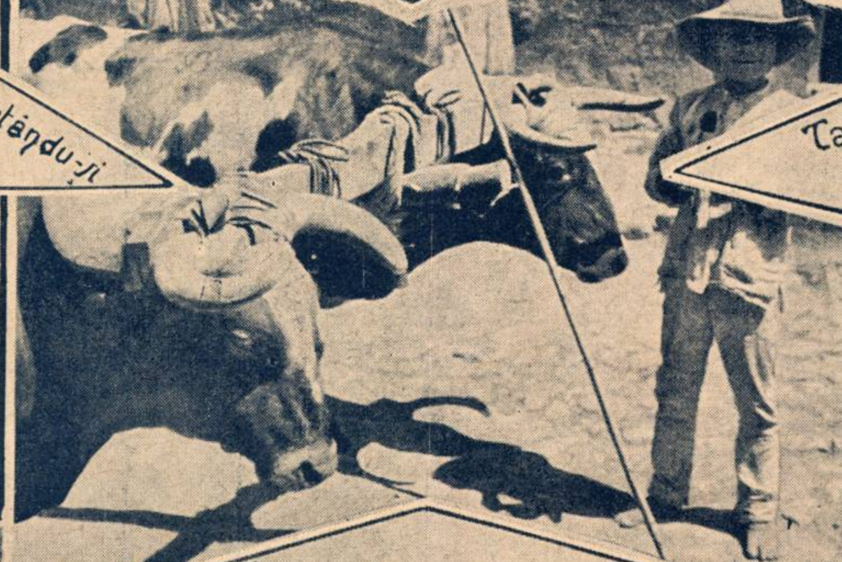
DIN MEXICO.

O tânără spaniolă din mexico

Țăran mexican purtându-și copilul în traistă.

Tatăl și fiul în drum spre piață

Cu boii la munca câmpului

Intr'un magazin de pălării

O țărancă mexicană.

A. V. Lecca

INTR'O BOGATĂ NAVĂ aeriană, trei din cei mai mari împăraţi ai lumei, călătoriau dinspre răsărit. Motoarele electrice sbârnăiau domol, ca un zumzet de albine. Instalaţi în fotolii de marochin, ei fumau ţigări de foi, aruncând când şi când o privire plictisită, prin geamurile mari de mică, asupra planetei. Fixat pe o mesuţă, un aparat de radio vestia, în cifre precise, urcările şi coborârile la bursa de petrol, cereale, cărbune, salămuri, bumbacuri, pânzeturi, şi toate se înregistrau pe grafice. Din timp în timp un groom anunţa scurt numele ţării pe deasupra căreia sburau. Apoi porniau salutările luminoase. O rachetă mare roşie înfloria în urma navei aeriene, în semn de deosebită solemnitate. Călătoria semi-oficială fusese semnalizată din toate cerurile diferitelor state.

Continentele părăsiseră demult vechile forme de guvernământ — şi după al doilea mare războiu universal, — apăruseră organizaţiuni noui de putere şi subjugare, despre care nu e locul să amintim aci. Destul că foştii regi, cari pe cât putem şti din istorie, apăruseră întâi în America Regele Uleiului, Regele Conservelor, Regele căilor Ferate, cel al automobilelor şi în sfârşit toţi adevăraţii regi, cu sute de mii de sclavii muncitori, fuseseră detronaţi din întreaga omenire, de un trust mai puternic, din care acum făceau parte cei trei împăraţi.

Cum aceste toate sunt fireşte, destul de bine cunoscute, e inutil să discutăm mai mult.

Unul era bătrân alb şi uscat, aşa cum vechii fotografi arătau pe miliardarii americani, şi vârsta lui înaintată făcea ca dânsul să se păstreze numai prin injecţii de sânge de copii. Al doilea era tânăr ca un campion de box, gras, negru, şi cu părul creţ. Bine înţeles că se îmbrăca în haine de mătase şi purta la gât un fular mare, roşu, în cinstea ideilor sociale. Al treilea nu avea vârstă, — era chinez.

Şi uriaşa navă internaţională aluneca prin diferite forme de nouri, cu aceeaşi viteză neschimbată. Nourii păreau că alunecă îndărăt cu o iuţeală nebună. Stropii de ploaie erau şterşi de curente, şi un ştergător electric, desprindea depe încheeturile dirijabilului ţurţuri de ghiaţă......

Brusc îşi făcu apariţia în salonul aerian, comandantul vasului, şi extrem de emoţionat, îşi ceru scuze, că motoarele s'au oprit. Nu se putea întâmplare mai plicticoasă.

— „E vreun pericol?"

— „Nu înţeleg nici eu pricina defectului. Am cerut ajutoare aeriene, trebue să ne sosească din minut în minut un trimotor. Nu e nici o primejdie".

— Unde suntem? — întrebă unul din împăraţi.

— Deasupra „Mării Moarte" —excelenţă!

— Nu asta am întrebat, nu ne trebue literatură, vreau să ştiu meridianul, paralela şi altitudinea.

Nu mai e nici o siguranţă în călătoria prin cer! — exclamă împăratul galben, scuipând pe covorul de cauciuc.

— Şi o să rămânem multă vreme aici?

Telefonul anunţă un ciclon, dinspre Oceanul indian, dar cred că-şi va schimba direcţiunea.

— Ar fi mai bine să coborâm, întrerupse împăratul negru — nu găsiţi c'ar fi foarte amuzant un drum pe jos? Mai ştiţi să umblaţi? E vorba de cel mai primitiv mijloc de locomoţie Oare câte sute de kilometri înaintezi pe oră umblând cu picioarele? Să ne vadă reporterii umblând pe jos, ar scoate ediţii speciale".

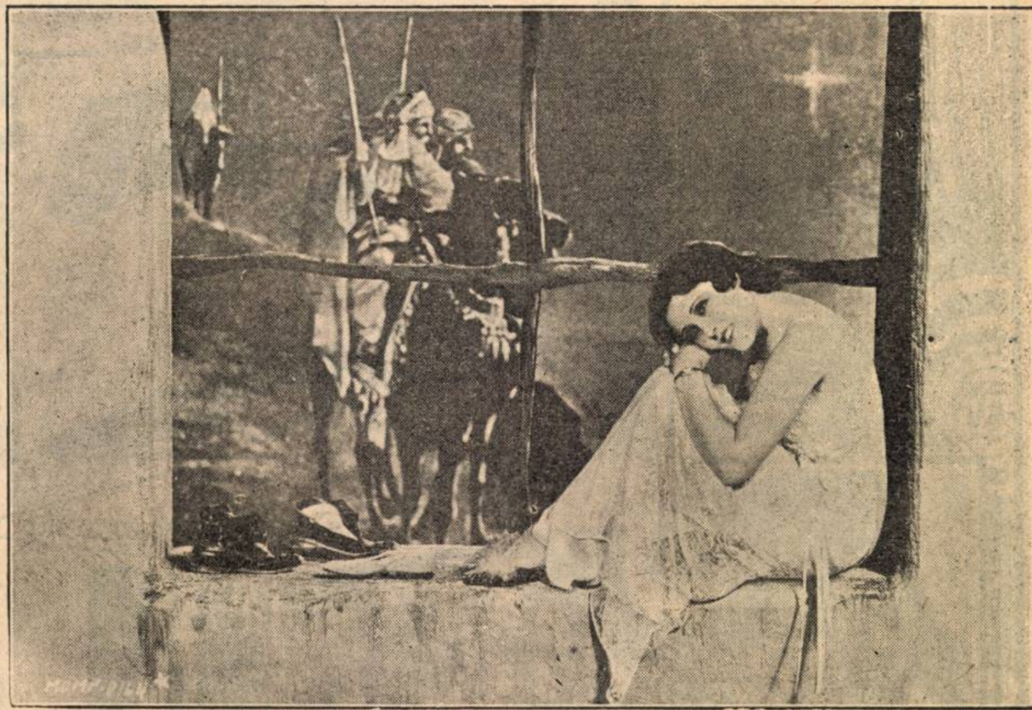
— Ce idee! Cred c'o să găsim un automobil, sau alt vechicul tot atât de primitiv.

— Aeronava se coboară! O să petrecem o noapte pe globul pământesc.

Cu mişcări încete de spirală, dirijabilul căuta un loc de coborâre. Ajunşi sub nori, întâlniră un stol de pasări albe, care veniau dela nord spre sud, şi se tânguiau, ocolind nava.

Impăratul alb zise:

— „Imi aduc aminte că în cărţi vechi am citit despre îngeri. Desigur că oamenii primitivi, au scos legenda îngerilor, din glasul acestor pasări, care treceau deasupra ţărilor, fără să-şi oprească sborul în timpul nopţii".

„Trei crai dela răsărit,
spre stea au călătorit"....

— Ar trebui să le electrocutăm, dar azi suntem siliţi să facem economie de acumulatori.

Câte-şi trei îşi turtiră nasurile de geam: Priviţi o stea! — adăogă împăratul galben — o stea pe pământ! trebue să fie un loc unde se adăpostesc muritori de speţă inferioară. E zona nedezinfectată.

Cu o uşoară săltare de arcuri, nava se lăsase în mijlocul unui platou, făcut din stânci mari de lavă, peste care abia se zărea ici şi colo, tufişuri ghimpoase.

— Măriile Voastre, nu sunt de părere să pornim mai repede spre stea? — zori negrul.

Allright!

Pe tot întinsul se auziau sunete ciudate. Erau nu numai glasuri din cer, ci şi clinchete de tălăngi, şi doine de cimpoi.

— Să mergem spre stea pe pământ!

— Am uitat „aparatul de făcut cântece", în navă — spuse negrul — aş fi vrut să păstrez acest accompaniament pentru jazz: Greerii, tălăngile şi îngerii — hip, hip — allways!

— A fost totuş o imprudenţă, să aterisăm într'un loc atât de necunoscut şi de barbar — spusese chinezul. Te pomeneşti că steaua spre care ne'ndreptăm nu e decât semnalul unor bandiţi. Poate vreun proector care să atragă navele aeriene. In definitiv de unde ştim noi că oprirea motoarelor se daoreşte unei neglijenţe a căpitanului şi nu unui curent vibrator, dintre cele ce se pot trimite, spre a opri un zbor aerian. Remarcaţi dealtfel că steaua sau proectorul s'a şi ascuns.

— Locul pe care-l căutăm, trebue să fie pe aici pe aproape.Steaua s'a stins, fiindcă nu era decât un foc, la intrarea unei peşteri. Dar nu poate fi nici un pericol. nu sunt decât oameni cari cântă, şi animale strânse la adăpost, pentrucă probabil li s'a semnalizat şi lor furtuna. Şi ar fi caraghios să tremurăm noi, când cu o singură apăsare pe manivelă, putem preface pământul întreg în scrum — zise împăratul galben; când cu o singură fiolă de otravă, suprim orice vietate — zise împăratul negru; — când cu o singură emisiune de raze obscure, putem suprima toată această ţară — zise cel alb.

— Aveţi aparatele la voi?

— Wery well!

— Atunci putem intra în peşteră.

— „Toată lumea dinăuntru, mâinile sus!"

In peşteră nu era decât un bătrân în sdrenţe, o femee şi un copil. Câteva vite stăteau alături. Un măgar a ridicat în sus urechile.

— Ce îngrozitoare lipsă de higienă! observă negrul.

— Imi daţi voie să le iau totuş un interogator sumar? întrebă împăratul alb.

— Ce era steaua care strălucia până mai acum deasupra peşterei? Răspundeţi drept!

— Nu ştim!

Atunci împăratul galben zise:

— „Evident că era un semn!"

— Dar aici ce căutaţi? Aveţi acte? — ne trebue dovezile.

— Sutem refugiaţi, nu avem dovezi.

— Aha, aţi vrut să vă sutrageţi măsurii sociale, care pretinde suprimarea copiilor din anul acesta, ca să nu avem un surplus de populaţie pe glob! Sunteţi nesupuşi.

— Aţi fost la recensământ?

Desigur că şi în această pribinţă sunt fraudatori — mai spuse împăratul alb, adresându-se tovarăşilor săi.

— Cine eşti tu? — ca să începem cu bărbatul.

— Un tâmplar!
— Inţeleg, un şomeur. Ea e femeea ta ?
— Da!
— Desigur nici un act doveditor?!
— Ai răspuns da, cu oarecare şovăială. E cam tânără pentru tine.
— Păi n'a vrut s'o ia nimeni: Era fată mare şi avea copil. Trebuia să aibă un ajutor.
— E copilul tău?
— Nu, e copilul lui Dumnezeu!

Răspunsul, pentru o mentalitate de ateu încă din şcoală, era necuviincios. Deaceea întrebarea sună de data aceasta aspru:

— Şi ce aveţi de gând să faceţi acuma?
— Ce ne-o fi scris! Mergem spre Alexandria!

Cei trei împăraţi tăcură. Privirea lor se îndreptă spre ieslea săracă, în care paiele se auriseră sub lumina lămpii electrice. Şi împăratul galben şi împăratul negru şi împăratul alb, se apropiară de iesle. Acolo copilul zâmbia fericit de lumină.

Şi poate fiindcă erau neobişnuiţi să umble pe jos, celor trei împăraţi, le veni deodată acelaş gând. Să încerce să stea altminteri. Şi dintr'o dată câteşi trei îngenunchiară.

In mâini aveau unul cutia acea ciudată de sticlă, plină cu sămânţa tuturor boalelor molipsitoare. Altul, cea de ebonit în care erau gazele otrăvite, iar celălalt cutia de platină şi de plumb, plină cu lumină obscură.

Dar dintr'o dată, cei trei împăraţi simţiră o bucurie pe care n'o bănuiseră în tot traiul în care cumpăraseră toate desfătările. Era cea mai mare bucurie: Plângeau.

Cine putea face parte din fosta curte imperială habsburgică

TOATĂ lumea îşi reaminteşte, că cel mai implacabil ceremonial, domnea înainte de război, la curtea regală şi imperială din Viena.

Faimoasa etichetă spaniolă, dicta în mod hotărît, ordinele şi tradiţiile, în virtutea cărora puteau fi invitaţi la serbările curţii şi alţi muritori, în afară de prinţii de sânge regal.

Cu titlul de curiozitate, dăm mai jos condiţiunile cei trebuiau îndeplinite chiar şi de familiile aristrocratice, pentru ca membrii lor să fi fost demni, de-a dansa în sălile Hofburgului, sau a lua parte la recepţiile de la Schoenbrunn. După arhiduci, arhiducese şi membrii tuturor caselor domnitoare, primii cari veneau în rang după ei, erau asa numiţii „Kämmerer", adică aristocraţii cari puteau dovedi cu uşurinţă o serie neîntreruptă, de 32 strămoşi nobili şi anume: 16 din partea tatălui şi 16 din acela al mamii. Veniau apoi ofiţerii, nu însă şi soţiile lor, dacă acestea nu puteau dovedi cel puţin 2[illegible]—30 strămoşi nobili. In acelaş rang cu ofiţerii se aflau „Adevăraţii sfetnici tainici ai M. S. Impăratului".

Evident, că oficiul blazoanelor, de la Hofburg avea multă bătaie de cap, pentru a stabili sigur, cine are şi cine nu are dreptul să fie invitat la recepţiile curţii. Nu arare ori încurcăturile, ce reeşeau în urma acestui „studiu" heraldic, erau cu adevărat rebuse, pe care nu le putea nimeni deslega.

Un mic exemplu în acest sens:

Şeful unei familii, nobile de peste trei sute de ani, avea dreptul să vie la curte şi anume în urma înaltului post, pe care îl ocupa acolo. Soţia lui, de o nobleţă tot atât de veche, avea şi ea acest drept, fiul, fiind ofiţer, de asemeni, soţia acestuia, ca nemăritată, avusese dreptul să ia parte la serbările curţii. Cum bărbatul ei, nu era însă „Cămăraş", ca măritată nu mai avea calitatea de a se duce la recepţiile „imperiale!"

Africanii își sperie diavolii

RASELE PRIMITIVE își impart z.ilățile în două categorii: Zeii cei buni, cari sunt prietenii și binevoitorii oamenilor — și demonii, dușmanii neîmpăcați ai ființelor omenești.

Sunt, printre zeii cei răi, unii a căror dușmănie față de oameni e atât de înverșunată, încât nici o rugă și nici o prosternare nu-i poate influența. Aceștia sunt diavolii cari ursesc loviturile grele, aduc molimele și seamănă moartea. Pentru îmbunarea lor se fac mereu sacrificii și totuș furia nu se mai temperează. Pe altarele acestor diavoli, sunt depuse drept sacrificii, flori, fructe, vite și uneori chiar frumoase fete din triburi, dar răul persistă. A rămas numai o singură încercare. Dacă nu se poate obține milostivirea diavolilor, aceștia trebuesc alungați prin spaimă.

Sarcina asta o au vracii negri, cari și-au fabricat niște măști cu aspect atât de groaznic, încât — după părerea lor — diavolii se sperie și o iau la goană.

In diferite părți ale Africei de Sud sunt triburi care în mod periodic organizează festivități rituale și la acestea, vracii triburilor își îmbracă măștile, dănțuesc nebunește și scot urlete și chiote, care pun pe fugă spiritele rele.

Măștile acestea oribile au trecut prin progresive transformări, căutându-se tot mereu ca să se obție cele mai teribile efecte.

Fotografia noastră arată pe un negru din Sudul Africei, purtând o asemenea mască.

(N. L. R.)

Regina frumuseții pe 1929 la indienii din Oklahama: Miss Wauhillian La Hay.

CEI MAI MICI FUMĂTORI DIN LUME. Patru copii de negri, fumându-și pipele oferite de turiști

Cele mai mici volume expuse la o expoziție bibliofilică din Londra.

Datinele dispar

PÂLCURILE DE COPII cu colinda se răresc. Zgribuliţi, câte doui copii nevoiaşi, dârdâind de ger în zdrenţe, alungaţi de câinii-lupi din curţile boereşti, opriţi la porţile de fer încuiate, nu mai sunt exuberanţii colindători de eri, ci par mai degrabă doui cerşetori......

Cei mari, corurile de voci mature, cântă în loc de colinde, arii din operete şi şansonete din reviste.....

Colindători în Bucovina

Ce tristă decadenţă a datinilor!....

Poate însă că numai la oraş asistăm la această dispoziţie a tradiţiei. Ori cum, e un spectacol trist.....

Dar e firesc. Naivitatea colindei găseşte în sufletele simple dela ţară o rezonanţă mai puternică.

La oraş, există o pervertire a gustului, o îndepărtare dela natură, dela idilismul sfios al „Mioriţei", de pildă. Spectacole savante, cinematograful vorbitor, matchuri de box între balustradele de frînghie ale ringului, nenumărate teatre, şi chiar concertul la domiciliu prin radio, fac pe orăşan să găsească fără miez spectacolul rudimentar al prezintării stelei de foiţă ca un lampion cu lumânare înăuntru şi chiar puerilul Vicleim.

N'am mai văzut vicleim de mult, dinainte de războiu. A dispărut oare vicleimul, acest „Mister" popular expunând dramatic fragmente biblice? Nici măcar copiilor nu le mai place oare barba de câlţi a lui Irod şi coroanele împărăteşti de carton aurite cu hârtie de „poleială"?

Am văzut viaţa lui Iisus, în mai multe realizări cinematografice. Sala era plină de copii. Cinematograful, maşina, s'a substituit datinei şi a ucis... vicleimul....

Să învinovăţim maşinismul? Să ne lamentăm pe ruinele Datinei Străbune — cu majuscule? Fireşte, datina a perpetuat unitatea sufletească a neamului, dealungul veacurilor. Dar trebue să recunoaştem că realizarea cinematografică a scenelor biblice întrece mult pe ale arhaicului vicleim.

Nu ne mai plac colindătorii. Le închidem poarta şi asmuţim câinii asupra lor. Covrigul s'a făcut un leu, iar de nuci nici nu te poţi apropia..... Datina a devenit un lux. Nu mai e o înveselire populară. Iar cei ce şi-ar putea permite luxul să primiască pe colindători şi să le umple sacul, după cum se cuvine, ascultă colindele la radio.....

Mereu maşina, care stârpeşte datina....

Cu steaua

Toate aceste manifestări populare de sărbători, iau tot mai mult un caracter fosilifer. Ele ies din viaţa modernă, dăinuind în colţurile uitate, dela ţară. Copiii de azi, de la oraş, nici nu mai ştiu cum bâzâe buhaiul, acel putineiu sonor, când îl tragi de coadă; ei nici n'au văzut sorcovă în formă de liră; nici capra, cap de berbec înfipt într'un băţ şi mişcat de un om ascuns într'o ţoală; nici brezaia bizară ca un Oziris viu, cu coarne de aur....

Datinele dispar, ucise de maşinile ce rafinează gustul. Şi, ciudat, maşini fonografice de înregistrare, sunt purtate de folkloriştii moderni prin satele din fundul văilor, ca să fixeze cântecele populare străvechi şi colindele ce se sting. Imprimate pe discuri negre de ebonit, colindele vor fi aşezate în rafturile vre-unui muzeu, ca într'o bibliotecă, şi, în viitor, abia vre-un cărturar maniac va scoate „Bună dimineaţa la Moş Ajun", sau cântecul de stea, îl va şterge de praf şi-l va studia ca pe un vechiu pergament scris într'o limbă moartă.....

Crăciunul la Hollywood

CURIOZITĂŢILE TECHNICEI

Pom de Crăciun făcut întreg din sticlă

Jocurile de noroc

RICINE știe, că jucătorul de cărți sau de curse, la sfârșit pierde totdeauna. La jocurile de noroc, nu există o posibilitate logică pentru câștig, excepție făcând doar acele cazuri, când jucătorii sunt în acelaș timp și trișori iscusiți. De obiceiu însă, o sfârșesc cu toții rău.

Și, dacă la jocurile obișnuite de noroc, se pierd câteva mii de lei, mult mai importante sunt sumele care se irosesc la jocul cel mare, cel periculos, al speculației. Acesta înghite averi și derutează pe bieții oameni, cari i-au încăput în ghiara și cari gândesc că i-au făcut „o bună investiție".

Nu există o însărcinare mai ingrată, ca aceea de a arăta oamenilor, cât trebue să se ferească de jocurile de noroc; fie de cărți, bursă sau curse de cai. Căci oamenii sunt obișnuiți să vadă prin imaginație doar marile câștiguri. Pierderile dezastruoase nu sunt băgate în seamă.

* * *

In faimoasa casă de joc dela Monte-Carlo, veți putea observa de pildă pe cutare rus, câștigând o sută de mii de franci, sau pe cutare englezoaică, ridicând depe una din mesele de „trente et quarante", frumușica sumă de douăsute de mii de franci.

Acești câștigători nu vor observa cum dincolo de zidurile faimoasei clădiri, stau înșirați pe bănci, o serie de ființe nenorocite, într'un hal de plâns; palide, mușcându-și unghiile, cu inimile zdrobite, gândindu-se la sinucidere.

* * *

Ceeace e căpătat fără eforturi **nu e statornic și nu aduce fericire.**

Specula de bursă e cât se poate de răufăcătoare, prin aceea că ruinează pe oameni, smulgându-le economiile.

Și este cu atât mai rea, pentrucă împiedică desvoltarea reală a țării.

Banii cari sunt puși mereu la „joc" ar putea fi întrebuințați la industrii și construcții de clădiri.

Timpurile se îmbunătățesc, afacerile sunt promițătoare și acestea necesită bani, întocmai cum câmpul uscat are nevoie de ploae.

Dacă omul care posedă 10.000 sau 50.000 de lei va studia posibilitatea de a-și depune cu folos pe lângă vreun om de afaceri energic și prosper, sau să pue temelia propriului său cămin, va fi de un mare și real folos patriei sale.

Dar economiile sunt împinse către fluviul de aur al speculațiilor nebunești.

Milioane de lei sunt înghițiți în fiecare an de îngrozitoarea gură a cheltuelilor nebunești.

Omul muncește, se frământă și apoi deodată aruncă bani, nădăjduind să obție pentru o sută, două, sau chiar zece. Sute de milioane sunt învestite anual, in speculații care se dovedesc a fi mai rele chiar decât jocurile de noroc. Jucătorul câștigă uneori, deși în ultimul tur pierde totdeauna. Omul însă, care vânează „îmbogățirea la iuțeală" nu câștigă niciodată.

Mulți sunt capabili să adune bani; foarte puțini știu însă cum să-i păstreze.

Banii sunt mânuiți de publicul mijlociu în pierderi și câștiguri temporare — și la sfârșit se statornicesc în marile pungi ale acelora cari mânuesc bani, trăesc în bani și se ocupă numai de bani.

Oamenii aceștia nu sunt constructori. Ei sunt storcătorii, uzurpătorii, înșelătorii pe o scară gigantică.

Dânșii nu construesc fabrici, nu sapă mine, nu statornicesc industrii noui, nu întrebuințează munca.

Jonglează cu înșelătoriile bursei.

De pildă, strâng un număr oarecare de societăți, le împreunează, dau combinației un nou nume și apoi vând publicului acțiuni pe un preț triplat decât cel dinainte.

* * *

Toată lucrarea nu-i decât o încercare de jefuire a publicului, bazată pe pasiunea jocului, de care e stăpânit acesta, și stimulată de ingenioasele circulări și reclame ale jefuitorilor.

E o întreprindere deplorabilă, vicioasă, criminală, care pompează resursele țării, din canalele sale folositoare și le varsă în casele de fier, ca să înalțe cât mai sus averile neproductive.

Nu dați ascultare reclamelor mincinoase, care vă „îmbogățesc la repezeală". Dacă vi se vând acțiuni pe o sută de lei și vi se spune „că în curând vor ajunge la 1000 de lei", nu vă puteți da seama că dacă adevărat ar fi, vânzătorii de azi și-ar fi păstrat marfa?

* * *

Cel mai bun lucru de făcut, unicul lucru lipsit de pericole, pentru acel ce nu cunoaște investițiile, este să-și plaseze ceeace-i prisosește, la casele de economie ale băncilor, în titluri de stat sau în alte titluri care au plătit cu regularitate o dobândă mulțumitoare. Sunt destule societăți, înființate de multă vreme **care au la bază nenumărate averi imobile, reprezentând venituri reale.**

Nu vă luați însă după poveștile de îmbogățire. Nimănuia nu-i trece măcar prin minte, să vă vândă un pol aur pentru o bancnotă de două-zeci de lei.

Dacă aveți o sută de bancnote a 1000 de lei, plasați-le acolo unde v'ar putea produce cel puțin alte 10—15 bancnote la fel, în fiecare an **și unde să le puteți avea în siguranță,** pentru zilele bătrâneților.

Jocul de noroc e un viciu mai mare încă decât acel al băuturii. Vă înfierbântă promisiunile false și vă distruge, în timp de câteva săptămâni sau luni, munca întregei vieți.

Și, mai rău decât toate, vă anihilează ambiția.

Așa numitul „jucător îndrăzneț", nu-i în realitate decât un laș mintal. El joacă numai pentru că nu-i înzestrat de stamina mintală, caracterul, curajul de a se apuca de munca înceată și grea, aceea de a câștiga și de a păstra.

Nu există „câștigător norocos."

Omul pe care-l vedeți câștigând astăzi în mod accidental, cheltuind într'un fel stupid ceace a câștigat, e arătat drept „câștigătorul norocos". Se prea poate ca foarte curând să fie în grea cumpănă. Dar când aceasta se întâmplă, atenția dvs. nu se mai oprește asupra lui. Veți observa însă pe următorul „câștigător norocos". Dar și acesta e în drum spre gârlă...

* * *

Jocul de noroc e o afacere stupidă, fie la curse fie la cărți. La un joc de cărți, un grup de patru persoane, va juca, — să zicem, pe două mii de lei. Când s'a terminat „distracția" una dintre persoane va avea poate toți cei două mii de lei și ceilalți nimic. Și așa n'au adăugat **nimic la buna lor stare. Trei au pierdut. Al patrulea va pierde mai târziu.**

* * *

Jocul de noroc denotă slăbiciune, arată lipsa curajului pentru a susține o luptă reală. Dovedește amăgire; omul care gândește că el **va reuși acolo unde atâția alții n'au izbutit, este un mare amăgit.**

Jocul de noroc e mai distrugător chiar decât rachiul, pentru că distruge și onoarea. Veți admite doar, că nimeni n'a putut fi numit vreodată un cinstit jucător de profesie".

Aproape toți oamenii sunt capabili să adune bani. Foarte puțini însă, știu să-i păstreze.

In vreme ce vă agonisiți banii, învățați și cum trebue să-i păsrați. **(N. L. R.)**

Ce frumoase sunt vitrinele cu jucării!... Copiii se agaţă de rochia mamei, plângând să-i ducă „să vadă jucăriile"... Din magazinul luminat feeric, Bébé ese apoi văzând şi se urcă în limuzină cu mama; în urma lor şoferul vine cu braţele încărcate de jucării... Copilaşii săraci, cu nasurile cârnite de geamul îngheţat, privesc în zdrenţe jucăriile din vitrine...

* * *

Bébé e un copil modern, săturat de tot ce este tradiţie, cum ar fi cutiile cu mici unelte gospodăreşti sau cu mobilier de păpuşi. Sunt lucruri prea simple, pentru spiritul complicat al secolului în care trăim. Gospodăria se nărue; nu mai are nici un farmec. Nici soldaţii de plumb nu-i plac. Trăim doară în epoca pacifică a pactului Kellog. A, un avion cu mitralieră minusculă sau un tank cât o cutie de bomboane, — asta e altceva: acestea sunt invenţii moderne şi Bébé e tare pasionat de tot ce este maşinism.

Ce anost e ursuleţul de pluş cu muzicuţă în burtă!... Par'că Bébé nu ştie că e un ursuleţ de câlţi. Urşi adevăraţi a văzut el la cinema. Ce păcat că mămica nu vrea să-i cumpere o puşcă... Dar când va fi tanti cai? Abia dacă au mai rămas la curse şi câteva mârţoage înhămate la cele din urmă birji din Capitală. Trăsurile preună cu micul aparat de cinematograf murdare şi ridicul de mici, dispar. Bébé doreşte un automobil de curse; — nu e nimic dacă e de tinichea şi cu roţile cât monoclul lui papa. Dacă ar avea două sau trei automobile de acestea, şi-ar face un garaj. Ar deschide o expoziţie de automobile, de Fiaturi, Buikuri şi cel mai mic ar zice că e un Ford de 5 H. P., o conduită interioară pentru cucoane.

A primit un tramvai electric pentru pigmei şi un tren electric cu pullmane şi pacific liliputan. Dar visul lui este un aerodrom! Să ai un aerodrom de jucărie, cu avioane cu care să te joci de-a trecutul Atlanticului şi cu un dirijabil cu care să te joci de-a expediţia la Polul Nord şi de-a mâncatul tovarăşilor!...

* * *

I-au mai rămas lui ochii la câteva jucării interesante: o pompă cu aburi de pompieri, un avion care face looping—the—loop, un automobil care se sfărâmă şi apoi se montează iar, şi cu care te poţi juca de-a accidentul de automobil...

Un mare magazin de jucării din Bucureşti, îşi aşteaptă şi noaptea clienţii

mare, se va face vânător de urşi albi şi foce în Alaska.

Deocamdată, trebue să se joace cu jucării inofensive. Vrea un motor mic, cu abur şi o tijă cu roţi de transmisiune cât nasturii dela palton, — o uzină în miniatură. Cu acest motor, va pune în mişcare un dinamo cât un mosorel. I-a cumpărat tata o chivără şi o sabie de lemn. Dar ce e Bébé? Maimuţoi sau d'ăia de umblă cu Irodul? Lui îi place să fie mecanic la motorul său...

Un cal de lemn!... Tanti i-a dat cadou un căluţ de lemn... Dar, unde a mai văzut

Anul trecut a avut o „cutie cu electricitate", — avea aşezate în mici boxe decupate în carton, o pilă, o butelie de Leyda şi aparate de experienţă. Interesant. Imfie de proecţie, cu filme adevărate, a fost jucăria lui preferată. Ar vrea însă acum un mic post de radiofonie, fireşte tot de jucărie! S'ar juca de-a radiofonistul care dă semnale S. O. S. de pe transatlanticul ce se scufundă, sau de-a concertul radiofonic şi de-a îndepărtarea sunetelor „paraziţi", care dă crize de nervi mămichii.

Da, când va fi licean ca vărul său, Bébé are să-şi construiască singur un post de recepţie.

E ciudat însă, că părinţii lui şi rudele îi aduc numai jucării demodate şi plictisitoare, pe care le aruncă în colţ şi nici nu vrea să le spintece măcar, ca să vadă ce au înăuntru. Intr'o zi, a prevenit pe mama sa, că nu mai poate admite astfel de daruri-fosile. Lui îi place technica modernă şi sportul, nu ghemurile de câlţi cu cap de berbec. Mama a spus lui papa preferinţele lui Bébé. Şi papa a făcut atunci o teorie mai neînţeleasă decât a televiziunei, susţinând că nu trebue să dăm copiilor jucării technice, care sunt prea complicate; că pentru imaginaţia copilului este suficient un beţişor, pentru ca ţâncul să-şi închipue că ţine în braţe, o păpuşe. Că jucăriile technice prea complicate nu lasă liberă exercitarea şi desvoltarea imaginaţiei copiilor. Că... In fine, o mulţime de sofisme de acest calibru, care au consternat pe Bébé... Ce mare pagubă, dacă n'o să aibă imaginaţie!... N'o să scrie versuri ca unchiul Jorj, care stă neras o săptămână şi miroase a cafenea!... Ei şi?

Mama i-a răspuns lui papa că jucăriile ştiinţifice sunt foarte instructive, dând copilului noţiuni sigure, pe cale concret-intuitivă. Şi Bébé a tras concluzia că jucăriile technice îi vor desvolta o altă imaginaţie, mult mai utilă decât a unchiului Jorj: o imaginaţie ştiinţifică, inventivă.

...Chiar va începe îndată să se joace de-a inventatorul...

DAN.

Misterul vilei Medici

In luptă cu bandiţii

DE-ODATĂ, am auzit împuşcături, venite din camera principală. Uşa căzu în lături şi mai mulţi tipi suspecţi ieşiră afară clătinându-se. Am năvălit mai mulţi înăuntru, cu revolverele în mâini şi am urmat drumul spre bucătărie, unde se retrăgeau o serie de apaşi, urlând de groază. Intr'o clipă, oamenii noştri au reuşit să-i lege burduf. In acelaş timp Rousseau se întoarse şi o luă în spre pimniţă, chemându-ne după dânsul.

L'am găsit luptându-se cu Julot, care era tocmai să sară într'o gaură ce se deschidea la subsol, printr'o uşă. La venirea noastră, Julot trase trei împuşcături de pistol, în jos spre deschizătură.

— „Repede", urlă Dufresne, „ăsta-i un semnal — înăuntru cu toţii!" Am sărit în grabă jos şi ne-am văzut într'un tunel larg, care cobora mereu în jos. La oarecare distanţă, licăriau lumini şi auziam cum voci subterane se văitau şi strigau:

— „Poliţia!", „Fugiţi!".

Mai multe împuşcături ne-au întâmpinat şi unul din oamenii noştri căzu. Am ripostat şi am continuat să alergăm înainte.

Tunelul avea o lungime de vreo 600 de metri. In drum, am observat la diferite intervale, fantome care apăreau şi dispăreau în beznă. Mai mulţi poliţişti s'au luat după ele, în vreme ce noi mergeam tot înainte. Bannister era înaintea noastră şi de la o oarecare distanţă ne strigă:

„Păianjenul! Repede! Inapoi spre fluviu; a şters-o cu o barcă". Dar noi n'am putut înţelege ceeace spunea şi ne continuam fuga.

După câteva clipe am sosit lângă Bannister, care stătea şi blestema. In faţa noastră se găsea Sena. Apele-i liniştite murmurau lângă picioarele noastre. Tunelul făcea legătura din local, spre fluviu. Imediat s'a comunicat telefonic, organelor poliţieneşti, ca să cerceteze dealungul fluviului, poate vor găsi pe oriental. Din nefericire, Bannister n'a văzut decât foarte vag, şi n'a fost în stare să descrie barca. Era o barcă cu un motor puternic, căci Bannister n'a auzit decât sgomotul maşinii care se depărta repede. Pentru moment nu era nimic de făcut, decât să aşteptăm rezultatele poliţiei fluviale.

In acest timp, am explorat tunelul. Am găsit ascunzătoarea păianjenului într'un pasaj, care conducea într'o încăpere largă, închisă cu o uşă de lemn. Incăperea era bine mobilată şi patul era destul de confortabil. Pe masă erau răvăşite nenumărate cutioare de bijuterii şi era instalată o derivaţie telefonică a postului din localul de sus.

Spre bucuria noastră, văzurăm cum un „safe" micuţ, stătea încă închis, într'un colţ al încăperii. In el am găsit cea mai mare parte a bijuteriilor furate dela baronul de Zeidler. Dar captura cea mai de seamă a fost un baston solid care avea fixate pe el, două potcoave grele. L'am găsit în patul „păianjenului".

— „Iată arma cu care a fost ucis baronul", spuse Dufresne. „Domnul Bertillon va fi încântat. Ingenios, nu este aşa? Dar bandiţii ăştia ar fi trebuit să găsiască nişte potcoave dela un cal de curse şi nu aceste fiare grele".

Eram gata de plecare, când Bannister ne atrase atenţia că deşi încăperea e bine căptuşită nu se vede însă nici un mijloc pentru iluminare, nici o lampă. Singura lampă găsită era una mică, cu sticla rubinie, dintre acelea întrebuinţate în camerele obscure, de către fotografi. Am ajuns la concluzia că fiara cu chip de om nu putea suferi nici lumina zilei şi nici cea electrică. Ne-am reamintit, cu ce ochi mari de fiară, ne-a privit atunci când l-am întâlnit întâia oară la Hotel Amsterdam..

Am postat mai mulţi agenţi prin tunel, pentru eventualitatea că *Shan* s'ar înapoia după bijuterii şi apoi am urcat în cafenea. Aici am fost întâmpinaţi de urletele plângătoare ale unui câine, care era închis într'o cameră din fund. Era Kiki, căţelul alb cu pete negre, care a făcut să dea greş ultimele trucuri ale

lui *Hanoi Şhan*.

Patrulele poliţieneşti au cercetat amănunţit ambele maluri ale Senei, pe o întindere de mai mulţi kilometri. Dar totul a fost în zadar. Păianjenul cunoştea doar atâtea locuri pentru ascunzători!...

Ziua următoare, *Raoul Ladoux* a fost adus în faţa judecătorului de instrucţie. La început a negat totul — dar când i s'au arătat probele acumulate — arma cu potcoave, amprentele digitale ale lui *„La Belle Lisette"*, care erau aceleaşi cu ale sale, mesagiul secret scris pe menu şi peruca pe care o purta în calitate de cameristă, — a sfârşit mărturisind toată afacerea.

Fiorosul bandit *Shan*, — după ce un întreg şir dintre oamenii săi au fost capturaţi de poliţie, — îşi instalase reşedinţa în cavoul de sub localul „Café des Amis". De acolo punea la cale loviturile. In *Raoul Ladoux*, a descoperit tipul perect pentru încarnarea unei femei. Şi nici nu-i de mirare că trăsăturile fine ale apaşului i-au sugerat o asemenea ideie. Suscesele lui *Raoul Ladoux*, în dansatoarea „La Belle Lisette" l-au condus la planul asasinării d-lui *Chapalle*, care era înamorat nebuneşte de dansatoare.

Când poliţia era pe urmele criminalilor din Vila Medici, *Raoul Ladoux* şi-a „reluat" sexul, dând drept dansatoare pe nefericita care a fost aruncată în Sena.

Lovitura dela baronul de Zeidler, a fost cam în acelaş fel dată. *Raoul Ladoux*, după planul chibzuit de *Hanoi Shan*, a intrat în serviciul baronesei, în calitate de cameristă. Când baroneasa lipsea, „Francoise" era uneori invitată să bea cu baronul. Vinul a fost otrăvit de apaş. Baronul a fost ucis de el, cu arma care avea fixate cele două potcoave.

Raoul Ladoux şi-a ispăşit crimele pe ghilotină. Apaşii arestaţi la „Café des Amis" au fost osândiţi, pentru complicitate la crime, la muncă silnică pe viaţă şi expediaţi la *Noumea*.

Uneltele de spărgător s'au dovedit că erau proprietatea cafegiului Julot.

Kiki a devenit un favorit al cartierului general al poliţiei şi a fost adoptat de Rousseau.

— Sfârşit —

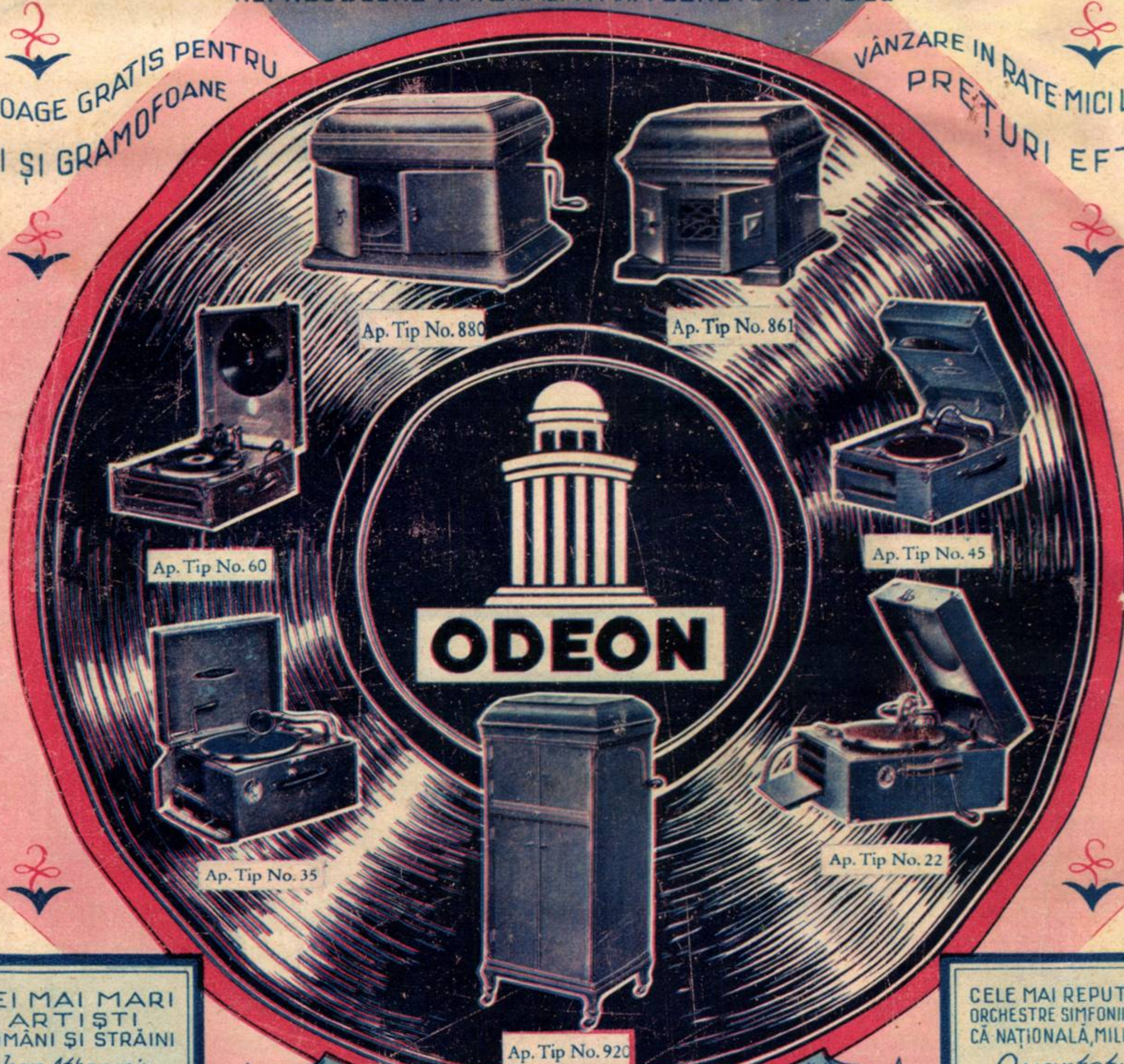
REPREZENTANȚA GENERALĂ ȘI DEPOZIT PENTRU ROMÂNIA A UZINELOR

«ODEON»

PUNE LA DISPOZIȚIA PUBLICULUI AMATOR DE MUZICĂ
NOILE TIPURI DE GRAMOFOANE
CONSTRUITE PE BAZA RADIOELECTRICITĂȚII
REPRODUCERE NATURALĂ FĂRĂ SUNETE METALICE

CATALOAGE GRATIS PENTRU
PLĂCI ȘI GRAMOFOANE

VÂNZARE IN RATE MICI LUNARE
PREȚURI EFTINE

CEI MAI MARI ARTIȘTI ROMÂNI ȘI STRĂINI
Jean Athanasiu
Arnold Georewsky
Dimitrie Onofrei
Alex. Lupescu
Bianca Saroya
Onofrei
Natalia
Zavoianu
Alfred Pagoni
Traian Fortun
Fanica Luca
D'Ayol
Bolin
etc.

Garanție scrisă a Fabricei pentru fiecare aparat

BUCUREȘTI III • CENTRALA: CAL. VICTORIEI 79
SUCURSALE: BD. ELISABETA No1 • STR. BĂRĂȚIEI No59
CLUJ: STR. MEMORANDULUI No16
Depozitari în toate orașele
Telefoane: 360/80 • 326/28 • 341/02
COMENZILE DIN BUCUREȘTI SE LIVREAZĂ LA DOMICILIU

CELE MAI REPUTATE ORCHESTRE SIMFONII, MUZICĂ NAȚIONALĂ, MILITARĂ
Quartetul
"Regina Maria"
Quartetul
Grigoraș Dinicu
Orchestra
Jean Marcu
Orchestra
Petrica Salomeea
Corul „Melodia"
Corul
Cazacilor
Corul
Hazomir
etc.

A•S

FOTO-ZINCO „ADEVĔRUL"